

Curierul Adventist

AUGUST 2020: RIDICAȚI-VĂ OCHII! + DE LA ȘTIINȚĂ LA CONȘTIINȚĂ
+ ROLUL DIETEI ÎN PERFORMANȚA COGNITIVĂ + MAREA DIVERSIUNE
+ VOLUNTARIII SPERANȚEI + UN MONUMENT PRINTRE VAIURI
+ HRISTOS ȘI BOGĂȚIILE NEDREPE + URGENTAREA ADVENTULUI

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INȘPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

Eu sau altul?

**Chemare
și implicare
personală**

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

Din cuprins:

Imagologie religioasă/etnică și stereotipuri culturale în scrierile lui Martin Luther, Jean Calvin, Erasmus. Conflictul dintre turci și creștini. Studiu despre turci. Afirmarea identității și libertății religioase anabaptiste în conflictul dintre creștinii și otomanii secolelor al XVI-lea și al XVII-lea. Influența amenințării otomane asupra iminenței parusiei în timpul Reformei, asupra Reformei protestante (reformatorilor). Toleranța religioasă în Imperiul Otoman și în Europa secolului al XVI-lea. „Calvino-turcismul” în Europa Centrală.

Cartea este tipărită la Editura Mega din Cluj-Napoca, copertile sunt cartonate, hârtia este volumetrică. Prețul este de 35 de lei. Poate fi comandată la numărul de telefon: 0742795091 (WhatsApp), pe adresa de e-mail: danielnitulescu@adventist.ro. Pentru a evita costurile cu transportul, vom încerca trimiterea ei prin pastoriile dumneavoastră.

„Reforma între cruce și semilună. O perspectivă asupra contribuției Islamului la consolidarea Protestantismului” ne prezintă, prin ochii adevăratei filosofii a istoriei, modul providențial în care Dumnezeu lucrează în pofida geopoliticii și a echilibrelor de putere. În cadrul marii lupte, răul devine, până la urmă, slujitorul lui Dumnezeu. Incursiunile otomane în Europa, „biciul lui Dumnezeu” („Flagellum Dei”), apar în momentele-cheie ale genezei protestantismului. Turcii atacă aparent pentru că vor să domine lumea, însă, în planul lui Dumnezeu, ei năvălesc în Europa în momentul în care puterea Scaunului de la Roma este pe punctul de a distruge din fașă mișcarea protestantă. Astfel, în marele plan al istoriei, ei salvează poporul lui Dumnezeu. Carol Quintul nu putea lupta concomitent pe două fronturi, cu turcii și cu protestanții. Mai mult, din punct de vedere imagologic, studiul aprofundează profilurile corifeilor Reformei și modul în care aceștia s-au raportat la „El Gran Turco”. Ei au ales mai degrabă „turbanul sultanului decât tiara papei”.

„Această teză abordează raporturile reale și, mai ales, imaginare dintre reformatorii protestanți și Islamul otoman în secolul al XVI-lea. Lucrarea se dovedește a fi de mare actualitate într-un timp ca cel de față, în care societățile contemporane (re)descoperă fenomenul alterității extraeuropene într-un mod cu totul neașteptat.”

– Prof. univ. dr. Toader Nicoară

„Cartea domnului Nițulescu este o primă abordare sistematică în literatura istorică a raportului Reformă-Islam, așa cum e imaginat și înțeles de corifeii Reformei. Este o cercetare cu potențial înnoitor pentru istoriografia românească.”

– Conf. univ. habil. dr. Șerban Turcuș

„Cartea aceasta merită toată atenția atât a studentului, cât și a specialistului în istorie, teologie, sociologie sau antropologie culturală.”

– Conf. univ. dr. Szallós-Farkas Zoltán

„Cartea domnului Daniel Nițulescu reprezintă mai multe premiere în spațiul cultural românesc. Este o primă abordare a raportului protestantism-mahomedanism. Abordează relația cu alteritatea, în termenii identității culturale și religioase, ceea ce se întâmplă rar într-o cultură ca a noastră, dominată de etnocentrism.”

– Prof. univ. dr. Dumitru Borțun

Daniel Nițulescu, licențiat în 2005 în teologie în cadrul Universității din București, a absolvit un masterat în religie în cadrul Universității Andrews (SUA), dar și în sociologie și asistență socială, în cadrul Universității din București. În 2019 a obținut titlul de doctor la Facultatea de Istorie și Filosofie a Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca. În perioada doctoratului, a efectuat studii de cercetare în cadrul prestigioasei Universități din Leiden (Olanda). Slujește ca pastor adventist în Constanța și este director al Departamentului Misiune Externă în cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, Conferința București.

Anul XCVII, AUGUST 2020. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szasz; Consultanți: Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, Viorel Răducan, Iosif Pașca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Florian Ristea, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

UN GEST CARE A MARCAT O NAȚIUNE

Când ne gândim la poporul evreu, poporul care a fost atât de binecuvântat de Dumnezeu, realizăm că din istoria acestuia avem de învățat o multitudine de lecții. Sunt lecții despre viață și moarte, despre ascultare și neascultare, despre relații, atitudini, spiritualitate etc.

Vă propun să învățăm o lecție mare despre ce înseamnă încrederea în Dumnezeu și transmiterea acesteia celor care vin după noi.

Iosif ajunge în Egipt după un șir de evenimente nedrepte și dureroase. Vândut de frați, aruncat în temniță din alte motive decât cele declarate de soția lui Potifar, Iosif este martor la ceea ce, pe bună dreptate, putem numi prăbușirea sa. Cu toate acestea, Dumnezeu face o minune prin care, din groapa rece a temniței, îl ridică în vârful națiunii pentru care era doar un străin. Datorită Providenței i se alătură întreaga familie și, pentru mulți ani, se bucură împreună de binecuvântările unei vieți cu adevărat liniștite.

În cele din urmă, „Iosif a murit... l-au îmbălsămat și l-au pus într-un sicriu în Egipt” (Geneza 50:26). Înainte de a muri, a făcut un gest memorabil, un gest care avea să marcheze pentru totdeauna familia sa și întreaga națiune al cărei reprezentant era. Într-o vreme în care el încă se bucura de o poziție onorantă în Egipt, „a pus pe fiii lui Israel să jure, zicând: «Când vă va cerceta Dumnezeu, să luați oasele mele de aici»” (Geneza 50:25). Astfel, Iosif reușește să-și exprime încrederea în promisiunile lui Dumnezeu că vor stăpâni țara promisă, Canaanul. Apoi, după sute de ani, Moise, cel care scoate din Egipt acest popor, care între timp ajunsese un popor de sclavi, nu poate părăsi Egiptul până nu împlinește juruința făcută lui Iosif. „Moise a luat cu el oasele lui Iosif” (Exodul 13:19).

Ce idee! Ce gest! Să-i pui să jure că te vor dezgropa și îți vor duce oasele în țara promisă! Să spui că vrei să ajungi acolo mort, dacă viu nu va fi posibil! Ce idee!

Probabil că înțelegem motivul pentru care Iosif face acest gest șocant. Nu îl face pentru sine, ci pentru cei care veneau după el. Dorea ca aceștia să nu uite că Egiptul nu era casa lor, ci doar drumul către casă. Dorea ca aceștia să aștepte împlinirea promisiunii lui Dumnezeu despre țara „în care curge lapte și miere”, iar cea mai bună cale de a consolida așteptarea lor era tocmai acest gest șocant, care avea să fie transmis din tată în fiu, până la împlinirea făgăduinței.

Nu știm cum ar fi arătat istoria națiunii fără acest gest al lui Iosif, dar este foarte posibil ca, fără el, acest popor să nu mai fi avut istorie.

Cât de mult contează ce spunem și ce facem pentru cei care vin după noi! Cât de mare este influența noastră! ■

Georgel Pîrlitu este secretarul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

CUPRINS

3 Editorial

Georgel Pîrlitu

Un gest care a marcat o națiune

4 Spiritual

Traian Aldea

Ridicați-vă ochii!

7 Reflexii

Mugurel Asafei

De la știință la conștiință

9 Sănătate

Constantin Dinu

Un motor prea scump? (I)

Rolul dietei în performanța cognitivă

11 Spiritual

László Varga Zoltán

Eu sau altul?

14 Opinii

Daniel Nițulescu

Marea diversivune

16 Spiritual

Ștefan Radu

Stânca dătătoare de apă

18 ASUP

Ionel Tănase

Voluntarii speranței (II)

20 Spiritual

Emilian Niculescu

Călăuzirea din exterior și călăuzirea din interior

22 Isprăvnicie

Ciprian Șandru

Un monument printre vaiuri

23 Texte și semnificații

Gabriel Ișvan

Hristos și bogățiile nedrepte

24 Experiențe

Javier Moliner

Întâmplări pastorale (V)

Juan Enoc Rodriguez Lizondro

27 Teologie

Florin Lăiu

Urgentarea Adventului / Parusiei

30 Educație

Costel Gogoneață

Experiențele din copilărie

influențează maturitatea adultului

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Rugăciunea Domnească

RIDICAȚI-VĂ OCHII!

Domnul Hristos, în Matei 24:6-8, ne-a prezentat un rezumat al evenimentelor finale: războaie și vești de războaie, foamete, epidemii, cutremure, hristoși și profeți falși. Putem distinge trei tipuri de evenimente:

a) politice – războaie și vești de războaie. Doar în ultimul an au fost 4-5 cazuri extrem de grave, care în alte situații ar fi declanșat un război mondial, dar acum nu s-a produs nimic. De ce? Apocalipsa 7:1-3 — datorită celor patru îngeri care țin vânturile războiului; 1 Tesaloniceni 5:1-3 — „când vor zice: «Pace și liniște!», atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei...»;

b) crize naturale — încălzirea globală, poluarea, uragane, cutremure, epidemii. Astfel de crize au fost întotdeauna pe pământ, dar oamenii nu aveau cunoștințe, nu aveau mijloace de intervenție și nu erau direct responsabili de apariția lor. Acum, aceste crize sunt mult mai dese, mai mari în amploare și, în multe cazuri, sunt un rezultat al comportamentului iresponsabil al omului.

c) probleme religioase — hristoși și profeți falși, unirea bisericilor, decretul duminical. Lumea din postmodernism este din nou mai religioasă, dar cu „o formă de evlavie”. Acest fapt îi face vulnerabili la tot felul de falsuri, practici mistice și interpretări eronate. Pentru evitarea conflictelor, oamenii religiei discută despre un ecumenism general sub egida papei. De peste o sută de ani, Mișcarea Ecumenică Mondială, o mișcare protestantă, a eșuat în încercarea ei de a realiza unitatea, dar va reuși catolicismul.

Vulnerabilitatea este cuvântul-cheie. Criza a scos în evidență precaritatea în care se găsește omenirea în prezent, deși am ajuns la un nivel atât de înalt de cunoștințe și tehnologie; avem medicamente, specialiști și totuși necazul vine și își bate joc de noi. Omul nu se poate proteja singur. Avem nevoie de ajutor de sus, de la Dumnezeu. Domnul Hristos spunea: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie” (Luca 21:28). Priviți spre cer, spre Dumnezeu! Rugați-vă, cereți ajutor, pocăiți-vă! Prindeți-vă de ceva care este sigur, care vă poate ajuta și în care aveți încredere — Dumnezeu. Urmăriți semnele revenirii lui Isus. El este singura soluție. Necazurile vor veni tot mai multe și mai repede. Pregătiți-vă pentru revenirea lui Isus.

Poate aduce această criză declanșarea evenimentelor finale? Da, este posibil, dar nu neapărat, poate fi un pion pe tabla foarte complexă a evenimentelor finale! Trăim o schimbare de fond în societate. După 75 de ani de progres, belșug, pace, iată, dintr-odată vine un război biologic cu un dușman teribil, virusul, un produs al ingineriei genetice satanice.

„Nimic nu va mai fi ca înainte”, spunea un conducător. Ce poate fi?

„La o criză mondială trebuie o soluție mondială”, opina președintele Klaus Iohannis, iar papa Francisc afirma: „Trebuie să se constituie un guvern mondial, pe lângă ONU, dar independent de acesta, care să gestioneze crizele lumii.” Și alte voci sună la fel. Vom asista în curând la formarea acestui guvern, care va avea prerogative mondiale. Pentru crize ca aceasta este bine, e de dorit. Poate rezolva mai bine o astfel de criză. Dar pentru viitor? Ce va implica aceasta?

Omenirea a trecut prin câteva faze de civilizație: faza agricolă, faza industrială și post-industrială, adică postmodernă. Trecerea de la faza agricolă la cea industrială s-a făcut prin revoluții: Revoluția franceză și cea americană, plus evoluția evenimentelor din Anglia, conduse de masoni. Important de notat este cuvântul-che-

ie al schimbării: libertatea. Francezii aveau sloganul „Libertate, egalitate, fraternitate”; americanii aveau articolul 4 – libertatea omului și mai ales cea religioasă. Și astfel am intrat în lumea modernă, zis liberă. Avem economia de piață, unde prețul este dat nu de valoarea produsului când iese din fabrică, sau de agricultură, ci de piață. De exemplu, 1 kg de grâu costă 1 leu la marginea ogorului, dar pe piață se vinde cu 0,80 de bani. Care sunt consecințele? Agricultorul pierde și nu mai poate supraviețui, dar marii fermieri din marile țări, care sunt subvenționați, rezistă și vor acapara toate pământurile. Unde este libertatea economiei de piață?

Socialismul a redus libertatea individului, și mai ales libertatea de gândire și pe cea religioasă. Cum a căzut comunismul? Prin acțiunea combinată a marilor puteri, în special SUA și papa, care venea dintr-o țară comunistă. Ei au lansat sloganul „drepturile omului”, cu referință la libertate, și au avut loc revoluțiile din anii 1989–1990, care au dus la căderea comunismului și astfel am primit și noi libertatea. Ne-am bucurat, dar ce am făcut cu libertatea pe care am primit-o? A fost o perioadă de maximă înflorire, de câștig material bun, de excursii etc. Omul era liber și dorea să se bucure de această libertate.

Stăm în fața unei noi schimbări de paradigmă, adică o schimbare de fond, deoarece trecerea de la epoca modernă, industrială, la cea postmodernă, informațională trebuie să aducă și o schimbare a normelor din societate. Care este cuvântul-cheie? Cum se va implementa această schimbare? Frica este cuvântul-cheie. Lumea nu se mai simte în siguranță. Avem o natură care s-a perturbat; poluare, încălzirea climei, întinderea zonei deșertice, uragane multe și violente, cutremure, toate acestea punând o presiune mare pe oameni. În ultimii 30-40 de ani a apărut terorismul internațional: atentate în avioane, autobuze, trenuri; acțiuni războinice violente cu caracter de fundamentalism religios cu atacuri asupra bisericilor creștine și a societății occidentale în general, cu încercarea de a se înființa un stat fundamentalist extrem de violent, ISIS. Toate acestea au adus frica pentru ziua de mâine, frica de a mai ieși din casă sau de a călători într-o anumită parte a lumii. Recent, pandemia de COVID-19 a adus cea mai gravă criză în omenire, a indus cea mai teribilă frică în oameni.

De ce? Deoarece doar într-o atmosferă de incertitudine, de teamă se poate face o schimbare pe care oamenii o vor accepta pentru că își doresc siguranță. Pescuitul se face în ape tulburi. Din cauza fricii, oamenii își vând libertatea pe siguranță.

– Omul care, cuprins de frică, privește doar pericolul, oricare ar fi el, uraganul, teroristul, virusul etc., vede dimensiunea acestuia mult peste capacitatea lui de a-i face față și atunci este dispus să accepte orice pentru a scăpa.

– Omul care trăiește frica nu mai are capacitatea logică de a judeca corect, la rece, și de a găsi soluții normale pentru a scăpa. Frica îl inhibă, îl blochează și îl face o victimă sigură a oricărui dușman.

– Omul cuprins de frică nu are credință în Dumnezeu, sau nu are adevărata credință. El nu reușește să se prindă de mâna Celui Atotputernic și este luat de curent și dus de acesta. Numai credința autentică te ajută să-ți clădești casa pe Stâncă, să stai sigur și de neclintit.

– Omul fricos va avea o atitudine critică față de Dumnezeu, acuzându-L pe El de nenorocirile care vin peste noi. Acesta este unul din obiectivele Satanei: de a arunca asupra lui Dumnezeu necazurile pe care el le aduce peste noi. Fii atent, nu te lăsa înșelat!

– Omul fricos va cădea într-un misticism de un fel sau altul. Va fi dispus să creadă fel de fel de scenarii fără suport, să accepte salvatori mesianici falși, să meargă la vindecători care lucrează cu puteri oculte, să-și schimbe felul de gândire și de credință și să se alieze cu un grup de suport care promite că-l va susține.

Fiți atenți, nu vă lăsați purtați de valul de panică și de frică! Avem un Dumnezeu puternic, ridicați-vă ochii în sus! Citiți Psalmii 46 și 91 cu rugăciune, apoi cântați de bucurie.

David și Saul sunt un exemplu potrivit pentru a analiza acest cuvânt – frica. Saul era regele lui Israel și uriașul evreilor. Era mai înalt cu un cap decât toți evreii, era solid, frumos și era un bun luptător (1 Samuel 9:2). El ar fi trebuit să se lupte cu Goliat, dar nu o face. De ce? Pentru că îi este frică. Iată ce spune el: „Saul... a auzit aceste cuvinte ale filisteianului și s-a înspăimântat și a fost cuprins de o mare frică... Nu poți să te duci să te bați cu filisteianul acesta, căci tu ești un copil, și el este un om războinic din tinerețea lui” (1 Samuel 17:11,33). Saul privește doar la Goliat, rostește mereu numele lui, este obsedat de acesta și vede că este mai mare decât el și are ceva mai mult decât el, prin comparație. Goliat era superior lui Saul. De aici a venit frica. Saul era un om firesc, privea doar la oameni, el nu privea și nu judeca din perspectiva divină.

**CREDINȚĂ
AUTENTICĂ
TRAIAN
ALDEA**

**ÎNTR-O ATMOSFERĂ
DE INCERTITUDINE
SE POATE FACE O
SCHIMBARE PE CARE
OAMENII O VOR AC-
CEPTA PENTRU CĂ ÎȘI
DORESC SIGURANȚĂ.
PESCUITUL SE FACE
ÎN APE TULBURI. DIN
CAUZA FRICII, OAMENII
ÎȘI VÂND LIBERTATEA
PE SIGURANȚĂ.**

David, pe de altă parte, merge să se lupte cu uriașul, deși el era un om normal și nu avea nicio armură clasică. El privea la Dumnezeu și la experiențele credinței: „Domnul, care m-a izbăvit din gheara leului și din laba ursului, mă va izbăvi și din mâna acestui filistean” (1 Samuel 17:37). Optica celor doi este total diferită, Saul privea în jos și era fricos, David privea în sus și avea curaj.

David și Goliat — o altă paralelă. Goliat privește la David și râde de el, îl batjocorește și-l blestemă, fiind sigur de biruința lui asupra tânărului cu ciomagul și praștia. El desconsideră pe Dumnezeul evreilor și pe toți cei care I Se închină, motivând că ei, filistenii, sunt mai puternici și sunt stăpânii lor. Toată încrederea lui se bazează pe sine, pe armura lui, pe forța sa extraordinară. Nimeni nu poate spune câtă frică este în inima necredincioșilor!

David nu rostește niciodată numele lui Goliat. Pentru el, Goliat era „un filistean netăiat împrejur”, un personaj lipsit de importanță și valoare. El privește la Dumnezeu și-i spune lui Goliat că vine în Numele Domnului Dumnezeului oștirilor, care a fost blestemat, iar el dorește să răzbune onoarea lui Dumnezeu. El vrea să-L înalțe pe Dumnezeul său, pentru că el privește în sus, la Dumnezeu, și nu la el. „Tu vii împotriva mea cu sabie, cu sulită și cu pavăză, iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor, în Numele Dumnezeului oștirii lui Israel, pe care ai ocărât-o... Și tot pământul va ști că Israel are un Dumnezeu” (1 Samuel 17:45,46).

Din această bătălie avem de învățat o lecție frumoasă și importantă: câștigă cei care n-au frică, oricât ar fi de mare pericolul. Nu au frică cei care privesc în sus, la Dumnezeu, și nu la pericolul de pe pământ. Tu cu cine te compari? Cu Saul, cu Goliat sau cu David?

Saul ajunge în fața ultimei sale bătălii cu filistenii. Dumnezeu nu-i răspunde, cerul este închis. De ce? Pentru că el prea puțin a privit la cer. Acum, în fața acestei crize, disperat, cuprins de frică, face ultima și cea mai mare greșală a vieții lui: merge să consulte oracolul de ghicitorie al unei femei care cheamă morții. (1 Cronici 10:13). Ce i-a spus Satana? „Măine vei fi împreună cu mine (adică Samuel). Unde? Evident, în mormânt. După acest mesaj primit de la Satana, Saul nu a mai avut nicio putere, niciun curaj, nicio speranță și a avut cea mai mare înfrângere, urmată de moartea sa dezonorantă, sinuciderea.

Priviți în sus, aveți încredere în Dumnezeu și în făgăduințele Sale. Cântați, citiți Biblia și alte cărți devoționale, rugați-vă, discutați pozitiv unii

cu alții, nu priviți la necaz, la boală, iar Dumnezeu vă va ajuta. Criza aceasta cu epidemia este un exercițiu făcut de Satana pentru a pregăti lumea să-i accepte planurile și să i se închine. Vor urma și altele, mai mari și mai grele. Nu vă temeți, ridicați-vă ochii în sus!

Cum pot avea o astfel de credință și un astfel de curaj în timp de criză? Nu este ușor, nu se obține luând o pastilă de... Nu poți trece de la firească la spiritual în câteva momente, acesta este pericolul mișcărilor carismatice, fiți atenți, evitați orice aspect de acest gen. Nu poți deveni un „sfânt” peste noapte. Credința adevărată este un dar de la Dumnezeu. Citiți și rugați-vă, așa cum a făcut acel părinte disperat: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” (Marcu 9:23,24).

Credința se întărește prin experiențele zilnice cu Dumnezeu. „Puneți-Mă la încercare” (Maleahi 3:10), spunea Dumnezeu, „și veți vedea...” Este timpul să trăim prin credință. Nu vom mai avea serviciu și salariu, se va termina mâncarea, vin semnele de boală, ne va da afară din... E greu, foarte greu. Ce să facem? Cu fiecare încercare, faceți o experiență cu Dumnezeu. Nu lăsați aceasta pentru final. Acum, astăzi, rugați-vă pentru un lucru mărunț, și El vă va ajuta. Astăzi puneți toate problemele, frământările și angoasele voastre înaintea lui Dumnezeu și cereți: „Doamne, mi-e frică, dar știu că Tu mă poți întări, ajută să-mi treacă frica.”

Cea mai mare provocare pentru mine a fost să cred și să accept versetul din 1 Ioan 4:18: „În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica.” A fost o experiență lungă, ani buni de teamă și încredere, care se amestecau și se anulau reciproc, până într-o zi, când Dumnezeu mi-a dat o experiență deosebită. Din acel moment, mi-a dispărut frica pentru situația de atunci. Ori de câte ori stau lângă Dumnezeu și-L rog mereu: „Doamne, nu mă lăsa să disper, să mă tem, căci Tu ești mai tare și Tu alegi întotdeauna ceea ce este mai bun pentru mine”, nu mi-e frică. Dar atunci când nu mai fac aceasta și am spus că am tot ce-mi trebuie, am mașină bună, am bani, atunci vine necazul. Noi nu câștigăm o virtute spirituală pentru totdeauna, ci trebuie s-o menținem printr-o experiență zilnică.

Vă doresc o credință puternică, ancorată în dragostea lui Dumnezeu. Vă doresc un cer senin deasupra capetelor, până când veți vedea norul cel alb împreună cu Isus. Vă aștept acolo! ■

Dr. Traian Aldea este pastor pensionar.

DE LA ȘTIINȚĂ LA CONȘTIINȚĂ

În ultima vreme suntem purtați de un val de incertitudine urmat de nesiguranță, care poate fi mediul multor tulburări sociale și psihice. De oriunde este bine-venită o licărire de speranță, o lumină care să anunțe că (re)intrăm în normalitate. Dar nimeni nu știe exact ce se petrece și asistăm la o pandemie de păreri de tot felul. Ca ultim resort, Biblia poate să asigure lumea că totul, dacă nu este, va fi bine în final. Dar filosofii de marcă și experiențele noastre ne arată că știința noastră nu este atât de consistentă pe cât ne-am dori. Iar studiul Bibliei nu este unul facil nici în privința cunoașterii. Promisiunii din Amos 3:7 – „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci”, – i se pot opune declarații ca aceasta din Marcu 13:32: „Cât despre ziua aceea sau ceasul acela, nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.”

Așadar, suntem nevoiți să luptăm pentru o înțelegere care poate decide veșnicia noastră.

Cunoașterea cognitivă și limitele ei

Această formă de cunoaștere presupune sinteza a două planuri, unul fizic și altul rațional. Să ne imaginăm un om care nu are niciun simț: vizual, auditiv, olfactiv, gustativ, tactil. Ce și cum

poate cunoaște el? Fără o legătură cu mediul exterior nu am avea interioritate și capacitate de gândire. Pe de altă parte, doar informațiile senzoriale nu sunt nici ele suficiente. Dacă am avea senzații trimise de simțuri fără să avem și puterea de analiză și interpretare a lor, ce am ști? Atunci când cineva spune că a văzut patru copaci, ce ne spune de fapt? Că a văzut copaci, nu și cifra patru, care nu poate fi văzută sau simțită în vreun fel. Numărul este un concept doar în mintea și rațiunea noastră. Sin-teza aceasta produce cunoaștere.

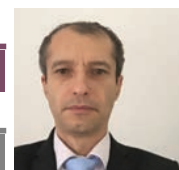
Discuția despre posibilitatea cunoașterii, în general, ia un nou avânt printr-unul dintre cei mai mari filosofi din toate timpurile. Kant și-a pus câteva întrebări. Una dintre ele este: Ce pot cunoaște? Dar răspunsul nu este la fel de scurt precum întrebarea. Cei interesați pot afla detalii în *Critica rațiunii pure*. Legat tot de acest domeniu mai apare întrebarea: Cum putem cunoaște? De aceasta se ocupă epistemologia, parte integrantă a filosofiei. Știința este doar o parte a epistemologiei. Cunoașterea naturii este posibilă prin exercitarea și activarea mecanismelor rațiunii.

Cunoașterea viitorului

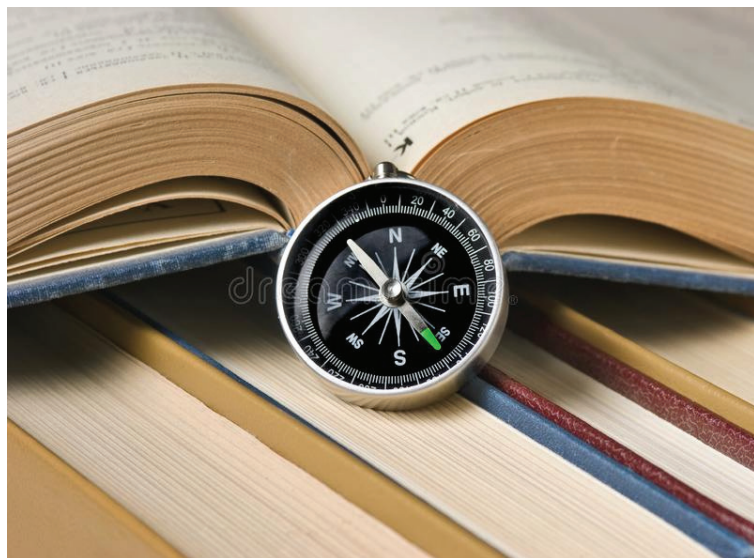
Pentru omul antic, viitorul nu prezenta interes foarte mare, întrucât era destul de previzibil. Ordinea terestră o reflecta pe cea cosmică. Și toate sunt într-o mișcare circulară de eternă repetare. Dar pot apărea și surprize. Daniel 2:29: „În patul tău, împărate, ți-au venit în minte gânduri cu privire la cele ce vor fi după aceste vremuri, și Cel ce descoperă tainele ți-a făcut cunoscut ce se va întâmpla.”

După această demonstrație de largire a orizontului viitorului, completată de alte descoperiri profetice, Daniel se lovește de un zid (Daniel 12:9): „El a răspuns: «Du-te, Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului.»”

**IMPERATIVUL
IMPLICĂRII
MUGUREL
ASAFTEL**

**CA ULTIM RESORT,
BIBLIA POATE SĂ
ASIGURE LUMEA CĂ
TOTUL, DACĂ NU ESTE,
VA FI BINE ÎN FINAL.
AȘADAR, SUNTEM
NEVOIȚI SĂ LUPTĂM
PENTRU O ÎNȚELEGERE
CARE POATE DECIDE
VEȘNICIA NOASTRĂ.**

Pentru un profet, testul era să cunoască viitorul. Așadar, cunoașterea viitorului este o marcă a veridicității religiei. Pentru omul modern, viitorul este marca succesului în sfera economică. Într-o lume atât de schimbătoare, cunoașterea viitorului devine imperios necesară. În ce să investesc banii ca să nu îi pierd? Ce profesie va fi căutată peste cinci sau douăzeci de ani? Ce fac acum va mai conta în viitor? În joc este supraviețuirea fiecăruia dintre noi, și mai ales a copiilor noștri. Și atunci de ce atâtea incertitudini și lacune în domeniul cunoașterii? De ce nu ne descoperă Dumnezeu viitorul mai clar și mai exact, decât să ne trimită niște simboluri obscure cu care să ne batem capul și pe care nu le înțelegem toată viața?

Cunoașterea viitorului este posibilă prin activarea sau inserarea unei facultăți psihice speciale, capabile să primească mesaje revelate supranatural prin procesul numit inspirație. Care sunt mecanismele neuropsihice implicate în acest proces? Nu știm încă.

Conștiința, o problemă de viață și de moarte

Cum vom cunoaște informațiile indispensabile de care avem nevoie acum? „Mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii; cei răi vor face răul și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege” (Daniel 12:10). La temelia oricărei forme de cunoaștere se află planul moral.

a. Germania era considerată cea mai cultă țară din secolul trecut. Aici avea să aibă loc cel mai terifiant experiment uman din perioada modernă. În acele vremuri luase naștere Biserica Mărturisitoare, ca o variantă a bisericii oficiale condusă de naziști. Dietrich Bonhoeffer era pastor și teolog și a aderat la mișcarea mărturisitoare, care se opunea nazismului. Din salariul său a fondat o comunitate de tip mănăstire. Spiritualitatea și rugăciunea trebuiau să primeze în locul dezbaterilor teologice. Oamenii aveau nevoie de viață și credință. Dar când clericilor lor li s-a cerut să-i jure credință lui Hitler, în 1938, nici măcar această mișcare nu a opus rezistență. În 1939, Bonhoeffer vizitează din nou America și este rugat să rămână, dar refuză. „Nu voi avea niciun drept să particip la reconstrucția vieții creștine din Germania de după război, dacă nu voi împărtăși suferințele vremii cu poporul meu.” (Bonhoeffer, p. 98). În 1943 este arestat de Gestapo și supus unor torturi care îl fac să se gândească dacă nu este mai bine să se sinucidă decât să își trădeze prietenii. Ofițeri de rang înalt pun la cale un atentat împotriva Führerului în 1944. La lovitura de stat a partici-

pat și Bonhoeffer în plan secund. Hitler a scăpat ca prin minune, în urma unei explozii îndreptate împotriva sa alegându-se doar cu pantalonii ruși și cu probleme de auz. Pe 9 aprilie 1945, când armata rusă pătrunde în Germania, Bonhoeffer și prietenii săi sunt spânzurați. La două săptămâni, moare și Hitler.

b. În perioada comunistă, biserica a trebuit să facă față unei presiuni politice greu de suportat. Biserica trebuia subordonată statului, în fruntea căruia se aflau zeii politici. De la metode subtile de intimidare, apoi structura științifică pusă în slujba partidului, până la intervenția brutală a Securității și miliției, statul încerca să supună fiecare conștiință. Cât de bine a trecut biserica prin această perioadă rămâne în continuare o problemă sensibilă.

c. Astăzi, în timp de pandemie reală, suntem supuși unei presiuni uriașe. Manipularea medică, ordonanțe militare care ating drepturile și libertățile omului, inclusiv posibilitatea adunărilor religioase sunt puse pe seama protecției aproapelui. Și asta în condițiile în care nu ni se dau informații științifice sau explicații pe înțelesul tuturor, decât fragmentar. Rapoartele cu numărul cât mai real de infectați lipsesc, în schimb suntem canalizați să ne supunem și să avem încredere oarbă în autorități. O opinie diferită de cea prezentată obsesiv pe toate canalele media înseamnă că ești anatema.

În sistemul medical nu mai există nici incompetență, nici corupție. Totul s-a albit ca prin minune. Medicii sunt eroii care luptă ca în basme cu un dușman invizibil și care salvează neamul și omenirea de la extincție. Toate rapoartele experților sunt infailibile.

Criza actuală pare o repetiție pentru un spectacol care urmează să fie prezentat curând, dacă n-om fi chiar parte din acest scenariu. Apocalipsa 13:15-16: „I s-a dat putere ... Și a făcut ca toți – mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi – să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte.”

Cunoașterea morală este realizată de conștiință, care se află în lobul prefrontal, tocmai locul unde va fi pusă pecetea Dumnezeului revelat în Scripturi și este posibilă prin aplicarea Legii morale. Așadar, libertatea de gândire și exprimare, demnitatea umană, asumarea principiilor și valorilor morale și culturale nu aparțin rațiunii, nici profetilor și nici instituțiilor academice, politice, militare sau bisericești. Iar pentru asumarea și proclamarea lor avem obligația de a ne implica. ■

Mugurel Asaftei, pastor în Conferința Moldova.

UN MOTOR PEA SCUMP? (I)

ROLUL DIETEI ÎN PERFORMANȚA COGNITIVĂ

Psihiatria nutrițională

Creierul este un organ care „nu ia niciodată pauză”, „muncind 24/24 și 7/7”. El este centrul de comandă pentru mișcări, echilibru, respirație, contracțiile cardiace și circulația sângelui, reglajele endocrine, comportamentul sexual și alimentar, digestie, excreție, ritmul veghe-somn, vorbire, dar și pentru gânduri, sentimente, dispoziții sufletești, memorie, creativitate, inteligență, voință, moralitate și conștiință.

Creierul controlează toate funcțiile organismului. El este cel în care se proiectează informațiile culese de toate cele cinci simțuri. El ne ajută să ne integrăm social, să ne desfășurăm activitatea profesională, să ne dezvoltăm pentru a atinge simțământul de împlinire, fericire sau sens în viață. Creierul este „directorul general” care controlează și integrează toate activitățile. În același timp, el este și „directorul executiv” responsabil de transmiterea comenzilor către periferie. El face chiar și o muncă de „secretariat”, ținând evidența tuturor sarcinilor de îndeplinit, programează toate „interviurile” pe care trebuie să le dea organelor care-l „solicite” și, în plus, păstrează în arhivă informațiile despre toate activitățile desfășurate, pe care le sortează, le prioritizează și le accesează adesea într-un mod de care nici măcar nu ne dăm seama. Chiar și în somn, creierul este „la treabă”, având activități atât de „bibliotecar”, aranjând „cărțile” consultate în timpul zilei, cât și de „menajeră”. În timpul somnului profund, creierul curăță deșeurile metabolice care se adună în urma activității intense din timpul zilei: neuronii își „închid” periodic activitatea electrică, ceea ce scade necesarul de oxigen, creând astfel pauze de flux sanguin pentru a favoriza fluxul de LCR (lichid cefalorahidian) care „spală” produșii de degradare în „valuri”, cam la 20 de secunde.¹ Unde mai găsești pe cineva care să fie director general și executiv, secretar, bibliotecar, centralist și menajeră, plătit cu un singur salariu?

Creierul este format din două *emisfere cerebrale*, în grosimea cărora pătrund șanțuri adânci, rezultând astfel *circumvoluțiunile cerebrale*. Cele două emisfere sunt legate prin *corpul calos*, prin care se pot transmite mesaje între ele. Creierul are o greutate cam de 1,5 kg și constituie aproximativ 1/50 din greutatea corporală, dar consumă cam 1/5 din energia organismului și 1/5 din oxigenul in-

halat, fiind „cel mai scump organ de întreținut”. Copiii consumă de două ori mai multă glucoză decât adulții, hipoglicemia prelungită putând fi devastatoare pentru performanțele copiilor. Hipoglicemia, chiar ușoară, la persoanele în vârstă, duce la scăderea performanțelor cognitive, ceea ce justifică monitorizarea atenției a glicemiei în tratamentul bolnavilor cu diabet zaharat de tip 2.²

Atribuirea de funcții specifice unei anumite emisfere („lateralizare”) este contestată în prezent, cu excepția ariilor vorbirii și a controlului motor al jumătății corporale opuse emisferei respective. Există însă o atribuire de funcții diferite pentru anumiți lobi din ambele emisfere: persoanele cu leziuni ale lobilor frontali au o motivație redusă, dificultate în planificare și o lipsă de creativitate, în timp ce afectarea lobilor occipitali poate duce la orbire.³

Un accident vascular cerebral în emisfera stângă va duce la o paralizie (afectarea totală a mișcării) sau paralizie (diminuarea forței de mișcare) în jumătatea dreaptă a corpului. În plus, întrucât emisfera cerebrală stângă este responsabilă de vorbire, este posibil ca un accident vascular cerebral în această zonă să afecteze și ariile vorbirii: aria lui Broca, responsabilă de vorbirea fluentă, și aria lui Wernicke, responsabilă de înțelegerea sensului cuvintelor pe care le pronunțăm sau le auzim. Cele două arii ale vorbirii se află în emisfera stângă la 95-99% dintre dreptaci, dar și la 60-70% dintre stângaci.^{4,5}

Pentru a funcționa la întreaga sa capacitate, creierul are nevoie de un aport semnificativ de sânge, care transportă oxigen, glucoză, corpi cetoni, lactat, vitamine, minerale și diverse substanțe chimice, dintre care unele cu rol în semnalizare sau comunicare (hormoni, neurotransmițători excitatori sau inhibitori), iar altele cu rol trofic sau de întreținere și dezvoltare, cum ar fi factorul neurotrofic derivat cerebral – BDNF, produs în structurile cerebrale, dar și în mușchii scheletici sau în intestin.⁶

MIRACOLUL
CREIERULUI
CONSTANTIN
DINU

CREIERUL ESTE
„DIRECTORUL
GENERAL” CARE
CONTROLEAZĂ ȘI
INTEGREAZĂ TOATE
ACTIVITĂȚILE.

Un motor hibrid cu trei tipuri de combustibil

Ca motorul unei aeronave, creierul are nevoie de un combustibil special, de calitate superioară, care să asigure funcționarea la parametri optimi a tuturor celor aproximativ 86 de miliarde de neuroni, dintre care 16 miliarde doar în cortexul cerebral, care are o grosime de 2,6-2,7 mm, plus 85 miliarde de celule non-neuronale.⁷ Acest combustibil special este, de regulă, *glucoza*, care este obținută din carbohidrații consumați la ultimul prânz (fructe, legume, cereale și amidonoase). Este recomandabil ca această glucoză să provină din alimente cu index glicemic redus (care prin digestie eliberează mai lent, dar constant, glucoza).

Atunci când scade glucoza (dietele cu carbohidrați sub 50 g/zi, în postul zilnic intermitent sau în postul prelungit), ficatul produce cetone (corpi cetonici), cum ar fi acetoacetatul, 3-beta-hidroxi-butiratul și chiar acetona, din acizi grași. Cea mai mare parte a creierului (70%) poate utiliza aceste *cetone* în locul glucozei, având chiar performanțe mai bune.⁷

Ca un exemplu în sensul acesta, menționăm faptul că *dieta ketogenică* (bazată preponderent pe grăsimi – 85-90% din calorii, din care ficatul produce și mai mulți corpi cetonici; proteine – 6-10% din calorii și, în măsură foarte mică, pe carbohidrați – 2-4% din calorii), a fost dezvoltată de dr. Russel Wilder, în 1921, pentru a trata cazurile de epilepsie refractară la copii.⁸ Ce-i drept, și alte diete cu carbohidrați în cantitate redusă și-au demonstrat eficacitatea în reducerea crizelor comițiale, mai ales la copii: *dieta Atkins modificată* (carbohidrați – 4-6% din calorii și proteine fără restricție), *dieta ketogenică bazată pe trigliceride cu lanț mediu* (MCT-medium chain triglycerides), care pot produce corpi cetonici mai rapid decât din acizii grași cu lanț lung (carbohidrați – 20%, proteine – 10%, trigliceride cu lanț mediu din uleiul de cocos sau de palmier – 50% și alte grăsimi – 20%), sau *dieta cu index glicemic redus* (carbohidrați doar cu index glicemic

sub 50, proteine – 20-30%, iar grăsimile – restul până la 100%). Deosebit de atractive au fost rezultatele acestor diete „keto” asupra bolii Alzheimer, îmbunătățind semnificativ cogniția.⁹

Un review recent a arătat că, deși dietele „low carb” (cu carbohidrați în cantitate redusă) ajută la scăderea în greutate, reduc tensiunea arterială, îmbunătățesc cogniția și controlează mai bine crizele epileptice sau chiar migrenele, aceste diete cresc riscul de mortalitate cardiacă, de mortalitate prin cancer și mortalitate generală, obligând la regândirea rolului dietelor reduse în carbohidrați și limitarea utilizării lor până la atingerea greutății normale.¹⁰

În afara glucozei și a cetonelor, creierul mai poate utiliza și *lactatul* care se dezvoltă în mușchii scheletici în timpul unei activități musculare, cruțând glucoza, pe care o „lasă” mușchilor.¹¹ Pentru zonele din creier care necesită numai glucoză pentru metabolismul energetic (aprox. 30%), ficatul poate sintetiza suficientă glucoză în cadrul procesului de gluconeogeneză, utilizând proteinele (aminoacizii) ca sursă principală.¹²

Dar lactatul nu provine doar din activitatea musculară. Celulele gliale, și mai ales astrocitele din substanța albă, pot produce lactat (prin glicoliză, la fel ca mușchii scheletici), care este transportat până la neuroni, unde constituie substrat energetic suplimentar pentru mitocondriile neuronilor energofagi (ipoteza „navetei” între astrocit și neuron, a lactatului, lansată de Pellerin și Magistretti). În felul acesta, neuronii sunt „scutiți” de o sarcină metabolică suplimentară de a procesa glucoza, folosind direct lactatul furnizat prin transfer de la astrocite chiar și în starea de repaus a neuronilor.¹³ Se știe că administrarea de lactat previne producerea de radicali oxizi și moartea neuronală.¹⁴ ■

Partea a doua va fi publicată în numărul viitor.

Dr. Constantin Dinu, directorul Departamentului Sănătate, Uniunea de Conferințe

¹ <https://bigthink.com/mind-brain/toxins-sleep?rebelltitem=3#rebelltitem3>.

² Ross AC, Caballero B, Cousins RJ, Tucker KL, Ziegler TR, *Modern Nutrition in Health and Disease*, The 11th edition, 2014, Lippincott Williams & Wilkins, p. 1299.

³ <https://www.health.harvard.edu/blog/right-brain-left-brain-right-2017082512222>.

⁴ Corballis MC, Left Brain, Right Brain: Facts and Fantasies; PLoS (Public Library of Science) Biol. 2014, Jan, 12 (1): e1001767.

⁵ <https://faculty.washington.edu/chudler/split.html>.

⁶ Mrówczyński W, Health Benefits of Endurance Training: Implications of the Brain Derived Neurotrophic Factor - A Systematic Review. *Neural Plasticity*. 2019; 2019: 5413067. Published online 2019 Jun 24.

⁷ Herculano-Houzel S, The Human Brain in Numbers - A Linearly Scaled-up Primate Brain, *Frontiers in Human Neuroscience*, 2009; 3; 31.

⁸ <https://www.healthline.com/nutrition/low-carb-ketogenic-diet-brain#section6>.

⁹ Rusek M, et al: Ketogenic Diet in Alzheimer's Disease, *International Journal of Molecular Sciences*, 2019, Aug; 20 (16): 3892.

¹⁰ <https://www.cardiosmart.org/News-and-Events/2019/10/Questioning-the-Long-Term-Safety-of-the-High-Fat-Low-Carb-Diet>.

¹¹ <https://www.livescience.com/2923-alternative-energy-source-brain.html>.

¹² <https://www.healthline.com/nutrition/low-carb-ketogenic-diet-brain#section3>.

¹³ <https://www.sciencedirect.com/topics/biochemistry-genetics-and-molecular-biology/lactate-shuttle>

¹⁴ Mihai B., Lăcătuș C.M., *Viața medicală*, 20 ianuarie 2017, „Hipoglicemia și afectarea sistemului nervos”.

EU SAU ALTUL?

O trăsura elegantă – limuzina acelor vremuri – înainta repezitor, fără ambuteiaje și radare, pe drumul spre Gaza. Cum vehiculul și traficul erau neobișnuite pentru omul de astăzi, la fel de neobișnuit a fost și ce s-a întâmplat la un moment dat: trăsura cu numere de corp diplomatic s-a oprit să ia un călător de pe marginea drumului. Famenul – VIP-ul din trăsura – citea din cartea lui Isaia un *haftora*¹ marcat, dar evitat în serviciile divine din sinagogi: capitolul 53. Ajuns la versetele 7-8, îl întreabă pe Filip, călătorul de lângă el: „Rogu-te, despre cine vorbește prorocul astfel? Despre sine sau despre vreun altul?” (Faptele 8:34).

Despre sine?

Prima parte a întrebării famenului pare izvorâtă din naivitatea unui student începător în ale Scripturii. Totuși, având în vedere statutul acestui famen și faptul că, într-o lume în care accesul la literatură de orice fel era incomparabil mai greu și mai complicat decât astăzi, a cumpărat (și nu cu bani mărunți) un manuscris și s-a apucat să-l citească într-o limbă străină (cel mai probabil greaca, *lingua franca* a vremii) arată că era un intelectual poliglot studios. Întrebările lui s-au născut probabil din alte cauze. Totuși, să ne întrebăm: putea vorbi, oare, profetul despre sine?

Dacă Isaia ar fi vorbit despre sine, nu ar fi fost ceva ieșit din comun. Și alți profeți au scris despre ei înșiși, despre experiențele și luptele lor (Ieremia, Ezechiel, Osea etc.). Pentru a studia posibilitatea acestei variante, să aruncăm o scurtă privire asupra biografiei profetului.

Despre obârșia lui Isaia știm foarte puțin, doar faptul că tatăl lui se numea Amoț și că a trăit în Ierusalim în vremea împăraților Ozia, Iotam, Ahaz și Ezechia (Isaia 1:1). A fost chemat prin intermediul unui înger, a primit un mesaj și o misiune profetică în anul morții împăratului Ozia (Isaia 6:1), cel mai probabil în anul 740 î.Hr., și a trăit până în vremea lui Manase. Profetul mai menționează moartea împăratului asirian Sanherib și urcarea pe tron al fiului său Esar-Hadon (681 î.Hr.). După această dată probabil nu a mai trăit mult. Conform tradiției iudaice², a devenit

victima persecuției lui Manase, fiind tăiat în două cu ferăstrăul. Profeții contemporani lui Isaia, Mica în Iuda și Osea în Israel nu spun nimic despre moartea lui, nici că ar fi protestat sau ar fi luptat pentru a rămâne în viață – a murit fără să-și deschidă gura.

Isaia a trăit deci într-o perioadă zbuciumată a poporului Israel. Din scrierile sfinte nu cunoaștem spița lui de neam – apare ca un lăstar din pământ uscat. În timpul vieții sale a căzut regatul din nord (722 î.Hr.), a trebuit să reziste unor împărați care mai mult au luptat împotriva lui Dumnezeu decât pentru El (cel puțin Ahaz și Manase), ca la urmă să fie tăiat ca un animal. Anumite detalii din Isaia 53 i se potrivesc. Nu e de mirare că famenul a analizat și varianta aceasta. Totuși, alte detalii arătau spre o altă persoană. Cele scrise i se potriveau parțial, dar nu despre el era vorba.

Sau despre altul?

Famenul se întorcea din Ierusalim, unde a mers să se închine. Până și evenimentul acesta este o împlinire profetică: Etiopia va alerga cu mâinile întinse spre Dumnezeu (Psalmii 68:31), obștea Sa, ca să-I aducă daruri și să se închine (Țefania 3:10; vezi și Isaia 56:6,7). Petrecând zilele închinării în Ierusalim, famenul sigur auzise despre Isus Hristos, despre viața și moartea Lui, fapte știute de toată lumea (Luca 24:18). De când toate acestea s-au întâmplat, apostolii de multe ori răscoliseră orașul cu predicile despre însemnătatea morții și învierii Sale. Probabil aceste vești i-au dat de gândit, ca să se întrebe: „...sau despre altul?”

Filip, trimis de un înger și insuflat de Duhul Sfânt, a început să-i explice profețiile, începând cu Isaia 53, îndreptând atenția famenului către Isus.

Și într-adevăr, famenul a descoperit că, în profeția citită de el, sunt multe lucruri care arată spre „altul”. Unul care a fost conceput (a apărut

**IMPLICARE
PERSONALĂ
ZOLTAN
LÁSZLÓ-VARGA**

PRIMA PARTE A ÎNTREBĂRII FAMENULUI PARE IZVORĂTĂ DIN NAIVITATEA UNUI STUDENT ÎNCEPĂTOR ÎN ALE SCRIPTURII. TOTUȘI, CONTEXTUL NE ARATĂ CĂ ERA UN INTELECTUAL POLIGLOT STUDIOS.

pe lume) în mod neobișnuit, care a fost disprețuit (uneori socotit nebun, alteori îndrăcit), părăsit de oameni (la un moment dat chiar și de ai Lui), chinuit, fără să-și deschidă gura (Matei 26:62,63), omorât în locul altora, înmormântat între bogați și apoi luat și înălțat. Poate fi acesta acel „altul”?

Ca și Isaia, Isus Hristos a fost chemat și uns, fapt nu doar afirmat de el (Luca 4:18,19), dar și confirmat de faptele Sale. În mod interesant, chiar Ioan Botezătorul a pus o întrebare asemănătoare cu cea a famenului: „Tu ești Acela care are să vi-nă sau să așteptăm pe altul?” (Luca 7:19). La care Isus nu răspunde afirmativ, nici deductiv, ci mai degrabă inductiv: îi arată lui Ioan, prin intermediul ucenicilor, semnele de recunoaștere (Luca 7:22,23), în armonie cu afirmația Lui din sinagogă (Luca 4:18-21; vezi: Isaia 61:1). Ioan n-a mai avut dubii.

Ucenicii, în drumul lor spre Emaus, aveau aceeași frământare. Cât El a fost printre ei, au crezut că El este acela, dar după ce a murit, oare... o fi altul? „Trăgeam nădejde” (Luca 24:21), dar acum...

În acel moment, Cel mai mare cunoscător al sufletului uman le-a îndreptat privirile spre Scripturi – așa cum avea să facă și Filip câțiva ani mai târziu, când s-a întâlnit cu famenul – și le-a arătat că nu mai este „altul”. El este acela!

În viața lui Isus, ca și în cazul lui Isaia, găsim momente definitorii: chemare în prezența lui Dumnezeu (Tatăl), mesaj special într-un timp profetic și o misiune profetică îndeplinită cu ajutorul îngerilor. Scrierile I se potriveau în totalitate și despre El era vorba!

Noi sau altul?

Trăim vremuri profetizate, profetice, precum Isaia, Isus sau Filip. Acest lucru de mult nu mai este doar o interpretare a Scripturii, ci un fapt real, confirmat de evenimentele trecutului și ale prezentului. Profetia și astăzi vorbește despre mesageri ai lui Dumnezeu. În cartea Apocalipsa, de exemplu, în capitolul 10, iarăși apare un înger (v. 1) care cheamă un mesager (v. 8), îi dă un mesaj (v. 10) și o trimitere (v. 11). Evenimentul se poate localiza și în istorie cu ajutorul multor puncte de referință, unul apropiat fiind căderea Imperiului Otoman, prezisă în 9:15 și împlinită pe 11 august 1840. La scurt timp după aceea s-a împlinit și evenimentul din viziunea din capitolul 10, mai exact în 1844.

Oare despre cine este vorba? Despre cine scrie Ioan: despre sine sau despre altul? În capitolul

10 vorbește la persoana întâia singular, dar evenimentul este localizat în viitorul îndepărtat lui. Experiența prin care trece el este una profetică, adeseori întâlnită și la alții, precum Ezechiel, Osea sau chiar Agab. Deci este iarăși „altul” – cine?

Având în vedere limitele date, doar ne putem referi la anumite semne, care să ne ajute să identificăm cine este acel altul. În Apocalipsa 12:17 ni se spune că cei care vor apărea la împlinirea profetiei din Apocalipsa 10 vor păzi poruncile lui Dumnezeu și vor ține mărturia lui Isus – semne care vor coexista la cei chemați și trimiși pentru împlinirea profetiei. Primul semn este simplu de identificat: Decalogul. Al doilea semn este explicat prin versetul 19:10b: „Căci mărturia lui Isus este duhul prorociei”, sau Spiritul Profetic. Referirea nu se face la un set de cărți (care sunt de fapt produsul lucrării darului spiritual), ci la darul profetic așezat de Dumnezeu în mijlocul unui popor chemat, în persoana celei care, cu viața ei și prin toate celelalte semne de identificare a profetilor adevărați, s-a dovedit a fi chemată de Dumnezeu. În întreaga istorie a mântuirii, prezența Duhului Sfânt în viața unei persoane sau a unui popor a fost confirmarea chemării de către Dumnezeu. Mesajul acestui popor – solia de bază – este consemnat în capitolul 14 din aceeași carte. Despre cine vorbește profetul – în acest caz apostolul: despre noi, poporul advent, sau despre altul? Semnele de identificare sunt mult prea clare ca să nu putem răspunde. Aceeași întrebare însă merită pusă la modul personal: când apostolul vorbește despre acest popor, vorbește și de persoana mea sau de altul?

Răspunsul dat de Isaia, de Isus Hristos, de mulți alții, inclusiv de apostolul Ioan, care arăta înainte la poporul chemat al lui Dumnezeu, a constatat din două părți: semne de identificare și lucrarea efectuată.

Lucrarea Duhului Sfânt nu este doar una generală, manifestată în biserică, ci este și una personală, manifestată în viața fiecăruia dintre membrii ei. „După cum planta își înfinge rădăcinile în pământ, tot așa și noi trebuie să fim bine înrădăcinați în Hristos. După cum planta primește razele soarelui, rouă și ploaia, tot astfel și noi trebuie să ne deschidem inimile lucrării Duhului Sfânt. Lucrarea aceasta «nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, — zice Domnul oștirilor» (Zaharia 4:6). Dacă vom păstra privirea noastră ațintită asupra Domnului Hristos, atunci El va veni la noi «ca o ploaie, ca ploaia de primăvară, care udă pământul» (Osea 6:3). Ca Soare al Neprihănirii,

**SUNTEM
CHEMAȚI
SĂ ADUCEM
ROADELE
DUHULUI ȘI,
ÎNTR-O VREME
PROFETICĂ,
SĂ DUCEM
UN MESAJ
PROFETIC.
NU DOAR
POPORUL ALES,
CI FIECARE
DINTRE NOI.**

El va răsări asupra noastră având «tămăduirea ... sub aripile Lui» (Maleahi 4:2). Noi vom «înflori atunci asemenea crinului». Domnul ne va face ca grâul și vom «înflori ca via» (Osea 14:5-7).³ Caracterul lui Hristos, vizibil în viața noastră în atitudine, comportament, stil de viață, în deciziile noastre, subordonate voinței Sale, arată – ca și în viața apostolilor – că cele scrise în Scriptură, în profeție nu doar că se referă la noi, dar chiar ni se și potrivesc!

După ce am parcurs telegrafic semnele, urmează să privim pe scurt și asupra lucrării. Ellen White spune: „Etiopianul acesta reprezintă o mare clasă de oameni care au nevoie să fie învățați de misionari ca Filip – oameni care vor asculta de glasul lui Dumnezeu și vor merge acolo unde El îi trimite. Sunt mulți aceia care, citind Scripturile, nu pot înțelege adevărata lor însemnătate. Pretutindeni în lume, bărbați și femei privesc cu încordare spre cer. Rugăciuni, lacrimi și cereri se ridică din sufletele doritoare după lumină, har și Duhul Sfânt. Mulți se găsesc pe pragul împărăției, așteptând doar să fie luați înăuntru.”⁴ Lumea de astăzi geme și așteaptă să apară fiii lui Dumnezeu

(Romani 8:19). Suntem chemați să aducem roadele Duhului și, într-o vreme profetică, să ducem un mesaj profetic. Nu doar poporul ales, ci fiecare dintre noi. Scriptura vorbește despre noi ca popor și indivizi din această vreme, dar oare cele scrise ni se potrivesc? Despre cine vorbește Scriptura, despre mine sau despre altul? ■

Zoltán László-Varga, director Departament Școala de Sabat,
Conferința Transilvania de Nord.

¹ *Haftora*, (pl. *haftarot*) – pasaje biblice citite în sinagogi cu ocazia serviciilor divine. Deși textul masoretic al VT era împărțit în asemenea pasaje, nu se citea întreaga Scriptură, doar anumite părți. În mod interesant și până astăzi inexplicabil, alături de alte pasaje și Isaia 53 este evitat.

² Aceste informații apar în scrierea apocrifă intitulată *Viața profeților*, la care se crede că s-ar referi și Evrei 11:37. Pasajul referitor la moartea lui Isaia: *Martirajul lui Isaia* 5.1-14. Despre Evrei 11:37, mulți comentatori afirmă că se referă la Isaia (de ex. *Seventh-Day Adventist Bible Commentary*, vol. 7, p. 478). Aceeași interpretare o găsim și în scrierile lui E.G. White: *Profeți și regi*, p. 382 (în original).

³ Ellen G. White: *Parabolele Domnului Hristos*, p. 66 (în original).

⁴ Ellen G. White: *Istoria faptelor apostolilor*, p. 109 (în original).

CONVOCARE

Comitetul Executiv al Conferinței Transilvania Sud, conform Hot. 173, PV 25 din 14 iulie 2020, convoacă Adunarea Generală Extraordinară a Conferinței Transilvania Sud la data de 27 septembrie 2020, la Hotel IMPERIAL INN, str. Gheorghe Doja nr. 231, Târgu Mureș, începând cu ora 9:00.

Președinte, Gabriel Ban
Secretar, Tamási Károly

MAREA DIVERSIUNE

O INTERPRETARE A FILOSOFIEI ISTORIEI, O INTERPRETARE A MARII LUPTE, EPISODUL COVID-19

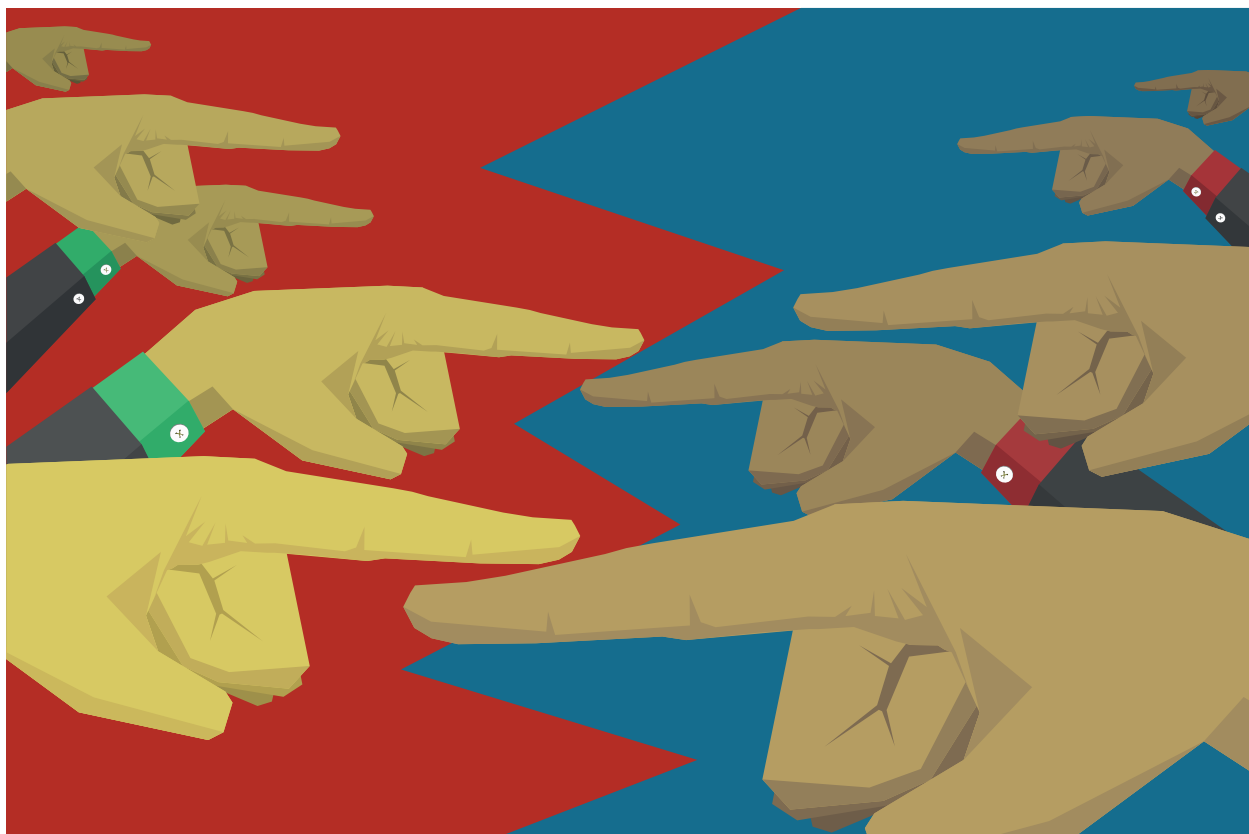
Marele sforar pregătește terenul în laboratorul său pentru diversiunea finală. Foarte mulți i-au căzut în plasă. Ba că-i de vină o extremă, ba că-i cealaltă. Și vremea trece, iar noi rămânem nemântuiți. „Secerișul a trecut, vara s-a isprăvit, și noi tot nu suntem mântuiți!” (Ieremia 8:20). Într-un *perpetuum mobile* se duce la nesfârșit această dialectică. Extrema dreaptă în sus – extrema stângă în jos (vezi, în SUA, mișcarea Boogaloo vs Antifa). Mai mult ca oricând îi dăm dreptate lui Hegel, filosoful idealist care și-a dezvoltat filosofia dialectică cu cele trei faze: teză – antiteză – sinteză.

Avem foarte multe teze care se perindă zilele acestea în cotidianul nostru: Estul, laboratoarele

Wuhanului, declarațiile președintelui Donald Trump, emulațiile Chinei, conspirațiile Estului, trollerii ruși, ingerințele Rusiei, manipulare și minciună, comunismul cu formele lui umane (stângiste) și mișcările antifasciste, mișcarea antivaccin etc.

Apartheidul *de jure* a fost abolit cu preț de sânge, dar este, *de facto*, foarte activ. *Robben Island* este din nou pregătită pentru Nelson Mandela. Segregarea rasială este din ce în ce mai accentuată, într-o lume modernă care stă bine la declarațiile oficiale. La firul ierbii însă, am fost martori la moartea zguduitoare a afro-americanului George Floyd. Din Africa de Sud până în America, de la Est la Vest, separările rasiale renasc

AVEM FOARTE
MULTE TEZE
CARE SE PERINDĂ
ZILELE ACESTEIA
ÎN COTIDIANUL
NOSTRU: ESTUL,
LABORATOARELE
WUHANULUI,
DECLARAȚIILE
PREȘEDINTELUI
DONALD TRUMP,
EMULAȚIILE CHI-
NEI, INGERINȚELE
RUSIEI, MANIPU-
LARE ȘI MINCIU-
NĂ, COMUNISMUL
CU FORMELE
LUI UMANE
(STÂNGISTE)
ȘI MIȘCĂRILE
ANTIFASCISTE,
MIȘCAREA ANTI-
VACCIN ETC.

din cenușa urii aparent apuse și din supremația rasei albe ariene.

Antitezele: SUA, Vestul, anti/vaccin, Bill Gates and Co, autocrația Europei (Putin, Orban), reducerea populației, conspirațiile sau „lucrăturile” Vestului împotriva Estului, yankeii setoși de dominare a bogatului Est, capitalismul, noua ordine mondială etc. Nu neg faptul că unele dintre dialectici au și un sâmbure de adevăr, altele – chiar mai mult adevăr. În ce zonă gravitați? Pe stânga sau pe dreapta diversiunii? Indiferent de răspuns și de opțiune, vă aflați într-o zonă cu risc ridicat. Se ridică întrebarea: cine reprezintă sinteza dintre cei doi poli care s-au încăierat? În momentul de față și mai ales în anii ce vor urma, Vaticanul se va califica cel mai bine să aplaneze conflictul care degenerează cu o viteză amețitoare. Lumea va obosi să mai caute și să afle „adevărul”. În marea luptă care se ascute, oamenii, sătui de nervi încordați, vor acorda prioritate maximă unui singur adevăr: calmarea lumii ieșite din matcă. Adevărul biblic oricum nu mai are prea multă valoare în postmodernism și în post-adevăr. Va fi respins în zona cantităților neglijabile. Lumea va avea nevoie ca de aer de un recul, de un respiro. Vor încerca și alte state/foruri mondiale detensionarea, însă nu vor avea sorți prea mari de izbândă. Vaticanul „posedă” ceea ce aceste state nu au, și anume dimensiunea verticală a chemării. Vaticanul este *vox Domini* prin chemarea divină pe care și-o arogă. În aplanarea unor astfel de conflicte planetare este nevoie de o autoritate ce transcende planul orizontal al ostilităților. Ne aducem aminte că, până în Evul Mediu, împărații trimiteau scrisori și hotărâri semnându-se în numele lui Isus Hristos, Împăratul împăraților. Cine este *Vicarius Filii Dei*, locțiitorul lui Hristos? Cine pretinde că este *Pontifex Maximus* – marele constructor de poduri între pământ și cer?

Se caută țapul ispășitor: statul falimentar din Vest sau din Est, capitalismul aflat în declin sau, după cum spun alții, în moarte cerebrală, comunismul antifascist, extremele de stânga și de dreapta, COVID-19, vaccinul, Bill Gates etc. Nu știu exact cum îi va reuși marelui impostor diversiunea, dar îi va reuși, pentru că i se va permite. Nu suntem nici adepții conspirației, nici rebelii statului, dimpotrivă! Nu suferim nici de mania persecuției sau de paranoia, însă vom fi luați în colimator în marea diversiune finală. Și vor găsi din nou țapul ispășitor, la fel ca pe vremea lui Isus. Se vor uni din nou toate triumphiurile perverse: extremiștii de stânga cu cei de dreapta, care altminteri se urăsc visceral, și după „meci” se vor

poziționa din nou în tabere adverse. Irod va bate din nou palma cu Pilat! Ura împotriva țapului ispășitor îi va ține laolaltă.

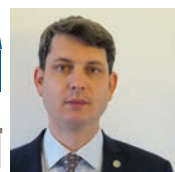
Așadar, vă sugerez, dragi prieteni: nu vă mai pierdeți inima, emoțiile și timpul atât de prețios cu această diversiune. Urmăriți cât mai puțin canalele de știri/presa, mass-media și în special „știrile” neverificate din social media. Nu vreau să spun că trebuie să ieșiți din spațiul social. Nu! Cultivați certitudinile biblice care au trecut proba timpului și a verității. În spatele acestor scenarii absolut derutante se află marea conspiraționist care a iubit dintotdeauna înșelăciunea. Marea conspirație a debutat în ceruri, în marea luptă dintre Lucifer și Mihail. Continuă sub forma marii lupte până astăzi. Din purtător de lumină și adevăr, Lucifer a devenit Sata-na și Diavol, un dușman mincinos care și-a desăvârșit arsenalul conspirativ. El seamănă zăzania (gr. *zizanon* – neghina). „Dar, pe când dormeau oamenii, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină între grâu și a plecat” (Matei 13:25).

Te întrebi câți oameni mai judecă echilibrat tot ce se întâmplă sub ochii noștri zilele acestea. Bunul-simț critic parcă nu a existat vreodată pe pământ și s-a suspendat aproape definitiv odată cu pandemia. Biblia ne spune că vor veni lucruri și mai grave, din cauza cărora oamenii își vor da sufletul de groază (Luca 21:26). Dacă o bacterie invizibilă ne-a distrus orice urmă de certitudine, cum vom reacționa când „bacteriile” plăgilor vor cădea una după cealaltă? Zilele acestea, emoția este cea care conduce lumea, fie de la pupitrele palatelor prezidențiale, fie din marile mulțimi de stânga și de dreapta, care s-au unit să frângă dușmanul conducător. Toată lumea acuză pe toată lumea. Demonizarea este la rang de cinste, atingând cote paroxistice, ca în timpul Evului Mediu. Este o practică, de fapt un malpraxis acceptat la nivel de mare artă.

Vă sunt cunoscute, nu? Priviți cu ochiul credinței dincolo de avanscena care ne-a absorbit toate energiile. Sunt dispute/mize false aruncate în luptă. Nu vă aruncați în ring. Nu vom sfârși bine. Haideți să folosim acest răgaz altfel! Construind caractere frumoase! ■

Daniel Nițulescu, doctor în istorie, este directorul Departamentului de Misiune Externă al Conferinței Muntenia.

CĂUTAREA CERTITUDINII DANIEL NIȚULESCU

ZILELE ACESTEIA,
EMOȚIA CONDUCE
LUMEA, FIE DE LA PU-
PITRELE PALATELOR
PREZIDENȚIALE, FIE
DIN MARILE MULȚIMI.

STÂNCA DĂTĂTOARE DE APĂ

VIAȚA VEȘNICĂ PRIMITĂ DE LA DOMNUL ISUS HRISTOS

La scurtă vreme după ieșirea lor din Egipt, copiii lui Israel au ajuns în locul numit Refidim, unde nu au găsit apă, de aceea au protestat împotriva lui Moise. Domnul l-a îndrumat pe Moise să ia toiagul cu care lovise Nilul și să lovească stânca Horebului cu acel toiag. El a făcut așa și a ieșit apă din stâncă pentru tot poporul și vitele lor (vezi Exodul 17:1-7).

După 40 de ani, poporul a fost într-o situație asemănătoare în pustia Țin și iar a căutat ceartă cu Moise din cauza lipsei de apă. De data aceasta, porunca Domnului a fost diferită de cea de la Refidim: „Domnul i-a vorbit lui Moise și a zis: «Ia toiagul și cheamă adunarea, tu și fratele tău, Aaron! Să vorbiți stâncii acesteia în fața lor; și ea va da apă. Să le scoți astfel apă din stâncă și să adăpi adunarea și vitele lor»” (Numeri 20:8).

Aceasta a fost porunca: să ia toiagul, doar să-l ia, și să vorbească stâncii. Textul spune însă mai departe: „Moise a luat toiagul dinaintea Domnului, cum îi poruncise Domnul. Moise și Aaron au chemat adunarea înaintea stâncii. Și Moise le-a zis: «Ascultați, răzvrătiților! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?» Apoi Moise a ridicat mâna și a lovit stânca de două ori cu toiagul. Și a ieșit apă din belșug, așa încât a băut și adunarea, și au băut și vitele” (versetele 9-11).

Mânie, lovirea stâncii, exprimarea unei îndoieli referirea la sine „vom putea noi oare”, Dumnezeu lăsat afară din ecuație! Adunați aceste elemente și aveți redat cu claritate păcatul săvârșit atunci de Moise și de Aaron.

Ne-am fi așteptat poate să nu iasă apă deloc din stâncă, pentru că Moise și Aaron nu procedaseră exact cum poruncise Dumnezeu. Dar apa a venit, „așa încât a băut și adunarea, și au băut și vitele”. Ce milostiv e Dumnezeu! Apa era vitală. El nu-și permitea să prelungească acolo chinul oamenilor și al animalelor din cauza greșelii a doi oameni, conducători, slujitorii Săi. În ciuda greșelii de atitudine, de implicare, de vorbire și de ton a conducătorilor, Domnul a fost îngăduitor și a oferit apa de care era nevoie. Minunea s-a produs. Ea nu diminuea și nu justifica greșeala făcută,

dar Dumnezeu a trecut peste ea, servindu-și poporul și animalele lor.

E atât de simplu să-i acuzăm pe cei doi frați. Ne putem referi la niște texte, chiar dacă au fost scrise mai târziu:

- „Căci mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu.” (Iacov 1:20)

- „Lasă mânia, părăsește iuțimea; nu te supăra, căci supărarea duce numai la rău!” (Psalmii 37:8)

Prin urmare, Moise și Aaron, stăpâniți-vă, fiți calmi, voi trebuie să dați exemplu poporului! Cum puteți voi să-i mai muștrați vreodată pe alții când nici voi nu sunteți întotdeauna la înălțime?

În momentele acelea de la apele Meriba, Moise nu a mai fost Moise. Nu așa îl știam. Nu era el acela, așa cum se afirmase despre el în aceeași carte Numeri: „Moise însă era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului” (12:3). Puneți cap la cap toate ocaziile în care Moise a manifestat răbdare în acei 40 de ani de conducere a poporului Israel, adunați-le și pe cele în care a dat dovadă de blândețe și nu veți găsi un alt om ca el. Poate în toată istoria. Îl va depăși doar Cel care a zis: „Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima” (Matei 11:29).

Dați-mi voie să vă spun adevărul: eu de mult îmi dădeam demisia, în cel mai bun caz. Dar Moise era Moise și nu era ca mine. Rezistase provocărilor și amenințărilor de sute și de mii de ori. Acum era obosit. Dumnezeu putea să treacă atunci cu vederea ieșirea lui și a fratelui său, dar nu ar fi fost bine. Ce le tolera oamenilor de rând nu li se putea tolera celor care conduceau națiunea. Așa a zis Isus: „Cui i s-a dat mult, i se va cere mult și cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult” (Luca 12:48).

Dacă ieșirea lor ar fi fost tolerată, poporul ar fi primit o lecție greșită. Poate ar fi și protestat. Ei ar fi avut o imagine deformată despre Dumnezeu, gândind că este părtinitor: îi pedepsește pe ei, dar închide ochii față de greșelile „oamenilor Lui”. De aceea, Dumnezeu trebuia să ia o atitudine fermă, cum a trebuit și în cazul lui Adam și Eva: afară din Eden! Ei doi (și în special Moise), care suportase-

**CE MILOSTIV
E DUMNEZEU!
APA ERA VITA-
LĂ. EL NU-ȘI
PERMITEA SĂ
PRELUNGEASCĂ
ACOLO CHINUL
OAMENILOR ȘI AL
ANIMALELOR DIN
CAUZA GREȘELII
A DOI OAMENI. ÎN
CIUDA GREȘELII
DE ATITUDINE,
DE IMPLICARE,
DE VORBIRE ȘI
DE TON A CON-
DUCĂTORILOR,
DOMNUL A FOST
ÎNGĂDUITOR ȘI A
OFERIT APA
DE CARE ERA
NEVOIE.**

ră greutățile atât de mult timp și care pregătiseră poporul ca să intre în țara promisă, nu aveau să intre acolo din cauza eșecului de la Meriba.

Cei mult mai vinovați decât ei erau acceptați și puși în stăpânirea țării, dar nu ei. Măsura a fost severă, dar necesară: „Nici măcar integritatea și credințioșia lui Moise nu au putut abate pedeapsa pentru greșeala lui. Dumnezeu îi iertase poporului abateri mai mari, însă El nu putea să trateze păcatul conducătorilor ca pe cele ale celor pe care-i

conduceau. El îl onorase pe Moise mai mult decât pe oricare alt om pe pământ. El îi arătase slava Sa și, prin el, îi comunicase lui Israel legile Sale. Faptul că Moise se bucurase de atâta lumină și cunoștință făcea păcatul său cu atât mai cumplit. Credințioșia trecută nu putea face ispășire pentru un act greșit. Cu cât sunt mai mari lumina și privilegiile acordate unui om, cu atât mai mare este răspunderea, cu atât mai grav eșecul său și mai mare pedeapsa sa” (*Patriarhi și profeți*, p. 420).

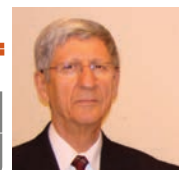
Aici a păcătuit Moise: el a luat toiagul și i-a adunat pe israeliți înaintea stâncii, însă, în loc să vorbească stâncii, el le-a vorbit israeliților cu mânie, vorbind nu de puterea lui Dumnezeu, ci de puterea lui și a lui Aaron, apoi a lovit stânca, stricând astfel un simbol. Stânca fusese o dată lovită cu toiagul, simbol al răstignirii și morții lui Hristos; acum, stânca nu mai trebuia lovită deloc, Moise trebuia doar să vorbească stâncii.

„Prin actul său pripit, Moise a diminuat puterea lecției pe care Dumnezeu intenționa să o predea. Stânca, fiind un simbol al lui Hristos, fusese lovită o dată, după cum Hristos urma să fie jertfit o dată. A doua oară era nevoie doar să se vorbească stâncii, după cum noi doar trebuie să cerem binecuvântări în numele lui Isus. Prin a doua lovire a stâncii, semnificația acestei frumoase înfățișări a lui Hristos a fost distrusă” (op. cit., p. 418).

Ce învățăm noi de aici? Nu trebuie să-L răstignim din nou pe Mântuitorul (vezi Evrei 6:6); El „S-a adus jertfă o singură dată” (Evrei 9:28) – acum este suficient să-I vorbim, să vorbim Stâncii duhovnicești (vezi 1 Corinteni 10:4), și apă din belșug ne va fi oferită, apa vieții eterne (vezi Ioan 4:14). Vorbim Stâncii, care este Hristos, și suntem salvați pe vecie. Amin!

Ștefan Radu, doctor în teologie.

**SIMBOLUL
NESTIRBIT
ȘTEFAN
RADU**

**NU TREBUIE SĂ-L
RĂSTIGNIM DIN NOU
PE MÂNTUITORUL.
EL „S-A ADUS JERTFĂ
O SINGURĂ DATĂ”.
ACUM ESTE SUFICIENT
SĂ-I VORBIM.**

VOLUNTARIII SPERANȚEI (II)

A ÎNCEPUT CEA
MAI FRUMOA-
SĂ ISTORIE A
MĂRTURISIRII
DOMNULUI HRIS-
TOS ÎN PENITEN-
CIAR, 1992– 1996.
INTRAM DOI
CÂTE DOI PE ȘASE
SECȚII: PATRU DE
BĂRBAȚI, UNA
DE COPII ȘI UNA
DE FEMEI. FOLO-
SEAM STUDIILE
BIBLICE BIBLIA
SPUNE SAU PRE-
ZENTĂRI LIBERE
ȘI DEZBATERI PE
TEME PROPUSE
DE DEȚINUȚI.

La început, Dumnezeu...”, așa începe istoria scrisă a lumii noastre. Dumnezeu, Creatorul, a făcut din dragoste lumea noastră și omul, capodopera creațiunii. Atunci când a apărut problema păcatului și omul a căzut, Dumnezeu a pus în aplicare planul de mântuire, care avea ca finalitate restaurarea ordinii morale în univers, prin eradicarea păcatului și întemeierea Împărăției veșnice a lui Dumnezeu. Dumnezeu avea să fie reabilitat în fața întregului univers, iar vrăjmașul, nimicitor pentru veșnicie.

La o scară mult mai mică, această relatare a mântuirii neamului omenesc poate fi scrisă într-o istorioară mai neînsemnată pentru oameni, dar la fel de importantă pentru Dumnezeu. Astfel că, „la început”, Dumnezeu a făcut posibil, în providența Sa înțeleaptă, ca un domn binevoitor, cu multă dragoste de oferit oamenilor, să ia un tânăr de 22 de ani (la ocazie) în mașina dânsului și, după ce s-au împrietenit, să îi dea în dar o cărticică de buzunar: *Calea către Hristos*. Tânărul a citit în ziua aceea primele trei capitole și, astfel, Dumnezeu și-a găsit drum spre inima lui: Isus Hristos a fost primit ca Domn și Mântuitor personal. Istoria vieții tânărului a început cu o cerere în căsătorie pentru prietena lui, cu condiția de a merge împreună pe calea lui Isus. După o jumătate de an s-au predat lui Dumnezeu prin legământ și așa a început derularea unei vieți cu suficiente obstacole și împliniri – viața de slujire.

Printre alte domenii de slujire, cum ar fi: colportaj, studii biblice în cămin, Școală de Sabat și serviciu în aviația militară, a început și slujirea în Penitenciarul Poarta Albă, județul Constanța.

La Penitenciarul de maximă siguranță Poarta Albă, lucrarea de voluntariat a fost deschisă de pastorul Benu Mărgărit, care a adunat o echipă de voluntari din zonă: Cornel Drăguț, Doina Drăguț, Costel Acatrinei, Voinea Laurențiu, fr. Alexandru, preotul Păun, Bartolomeu Pavel din Medgidia, Brânzei Constantin, din Constanța, Banu Daniel, din Nicolae Bălcescu, Nicu Jarnea, din Fetești, și alți câțiva colaboratori apropiați, în număr de 12, ca ucenicii.

A început cea mai frumoasă istorie a mărturisirii Domnului Hristos în penitenciar, 1992–1996. Intram doi câte doi pe șase secții: patru de bărbați, una de copii și una de femei. Foloseam studiile biblice *Biblia spune* sau prezentări libere și dezbateri pe teme propuse de deținuți. Se intra direct pe camere, erau paturi metalice până la trei niveluri și deținuții se adunau grămadă să audă Cuvântul lui Dumnezeu.

La 9 noiembrie 1993 s-a înființat oficial Serviciul Umanitar pentru Penitenciare la București, Biserica Noul Grand, cu președinte Lucian Cristescu și secretar asociație Nicu Butoi. Invitați de onoare: fratele Richard Blair, SUA, fost deținut și lider al lucrării în Penitenciarele SUA, și Ioan Chiș, general ANP.

În 1996, în timp ce președinte al României era Emil Constantinescu, s-a închis accesul în penitenciar, fiind reluat la o scară redusă numai cu pastori și abia după mulți ani cu voluntari. Astfel, în 2007, la un apel al fraților din Constanța, fratele Nicu Jarnea, din Fetești, a anunțat că se caută voluntari ASUP. Tânărul militar s-a îndreptat spre penitenciar cu mai multă experiență și maturitate creștină. Împreună cu ceilalți voluntari: Nelu Nicolae (Borcea), Mocanu Claudia (Movila), Magda (Perișoru), Gabriel Stoica (Movila), Flori Constandache, Gabi și Nelu Mitea (Borcea), la care s-au adăugat și alții, până la 16 voluntari activi, împărțiți pe echipe de doi-trei voluntari, activau în trei puncte de lucru: Secția 6 și, mai târziu, Secția 4 de maximă siguranță Poarta Albă, Spitalul Poarta Albă și Valul lui Traian.

Au urmat câțiva ani de slujire intensă, 2007–2013, cu programe diversificate: studiul Bibliei, sănătate, bune maniere și programe muzicale. În decembrie 2011 s-au botezat la Penitenciarul Poarta Albă șase deținuți: Vasile Pleșcan, Florin Florea, Petre Dumitru, Ioan George Adrian, Tudoran Marin și Ștefan Ciubotărașu. Au fost botezați de pastorul Robert Georgescu și primiți ca membri la Biserica Viile Noi, Constanța. Fiecare dintre ei a avut propriul drum în viață și credință în Domnul Hristos, însă acum mă voi îndrepta către unul dintre ei: Florin Florea.

Un domn în comportament, bine îngrijit, retras și timid, cu o privire calmă și resemnată, participa săptămânal la întâlnirile din clubul secției. După mai multe serii de studii biblice, frații din comitetul zonal au decis să lucreze cu două grupe: una a celor șase deținuți avansați, studiind manualul de pregătire pentru botez, iar ceilalți, aproximativ 12, studiile *Biblia spune*. Florin participa la pregătirea pentru botez, dar avea o mare problemă pe suflet. De aproape trei ani era la penitențiar și nu avea nicio veste de la soția și de la fiica lui. Soția nu-l mai voia ca soț, dar el se aștepta ca fata, Veronica, să-i scrie și lui câteva rânduri. Tânărul voluntar ASUP l-a invitat pe fratele Bogdan Plătică, coordonator ASUP Conferința Muntenia, să meargă împreună în vizită la familia lui Florin Florea. Le-au găsit pe soția și fiica lui, au schimbat impresii și gânduri bune pentru familia lor, le-au povestit despre Florin că vrea să-și predea viața Domnului Hristos și că așteaptă o scrisoare de la fată. Deși nu a promis că va scrie, totuși, la scurt timp, fata i-a trimis singura scrisoare tatălui ei, producându-i astfel o mare bucurie lui Florin. A intrat în legământ cu Domnul Hristos și în anul următor au fost mutați toți în alte penitenciare: Galați, Tulcea, Slobozia, Jilava.

Florin a venit la Slobozia și aici l-a cunoscut pe fratele Sorin Rubinescu și pe ceilalți frați din Slobozia, care l-au apreciat ca fiind un frate liniștit și credincios, modest și ordonat. De la Slobozia a fost detașat și la Tulcea, apoi în cele din urmă la Giurgiu, unde este și în prezent. Aici este cunoscut ca un deținut model și se bucură de încrederea conducerii penitențiarului, prin faptul că-i scoate la muncă într-o fabrică de saltele din oraș. Cu ajutorul lui Dumnezeu, în toamna anului 2020 are șanse să fie eliberat condiționat. Acasă îl așteaptă mama și tatăl lui, de 82 și, respectiv, 83 de ani, și o grădină foarte mare pentru a fi lucrată.

Domnul Hristos îl iubește și pe Florin. A fost cu el în cele mai negre perioade din viața lui, i-a dat pacea iertării și l-a transformat într-un creștin matur. Provocarea care se deschide la orizont este: Ce va face Florin după liberare? Va găsi un loc de muncă, își va reface familia, va sluji Domnului în comunitatea lui? Încercători că viața lui și a noastră este în siguranță în mâinile Domnului Hristos, ne plecăm în rugăciune umilă, cu recunoștință pentru darurile nespuse de mari pe care le are Domnul pentru noi toți, dacă rămânem ucenicii Lui.

Slăvit să fie Dumnezeu pentru această istorioară a răscumpărării unor suflete din ungherele cele mai întunecate ale acestei lumi, penitențiar-

rele, și din cea mai mare molimă, cea a păcatului, ca să fie pietre vii în Templul ceresc al Noului Ierusalim. Cu această perspectivă a unui Dumnezeu mare, care conduce istoria lumii, dar și istoria vieții personale, dacă-i permitem, privesc înainte liniștit, cu sentimente de profundă recunoștință și deplină speranță: „Bine, rob bun și credincios... am fost în temniță și ai venit pe la Mine... intră în bucuria Stăpânului tău.”

Slavă lui Dumnezeu! Amin! ■

Ionel Tănase, „tânărul militar” și „tânărul voluntar ASUP”

„La început Dumnezeu —” așa începe istoria scrisă în Biblie a lumii noastre. Dumnezeu-Creatorul a făcut, din dragoste, lumea noastră și omul: capodopera creației. Atunci când a apărut problema păcatului și omul a căzut, Dumnezeu a pus în aplicare Planul de Mântuire, care avea ca finalitate restaurarea ordinii morale în Univers prin eradicarea păcatului și întemeierea Împărăției veșnice a lui Dumnezeu. Dumnezeu avea să fie reabilitat în fața întregului Univers, iar vrăjmasul nimicit pr. vsmic.

La o scară mult mai mică, această istorie a mântuirii neamului omenesc, poate fi scrisă ^{într-o} istorioară mai ^{resemnată}, dar la fel de importantă pentru Dumnezeu. Astfel că:

„La început, Dumnezeu a făcut — posibil în providență — să înțeleagă ca un domn binevoitor, cu multă dragoste, de ofertă oamenilor, a luat un tânăr de 22 de ani (la ocazie) în mașina dânsului și după ce s-au împrietinit i-a dat în dar o cântăcă de buzunar: Călea către Hristos.

Tânărul a citit în ziua aceea primele trei capitole și așa... Dumnezeu a făcut o cale în inima lui: Isus Hristos, a fost primit ca domn și Mântuitor personal. Istoria viața tânărului a început cu o cerere în căsătorie prin prietenii lui, cu condiția de a merge împreună pe calea lui Isus. La o jumătate de an s-au predat lui Dumnezeu prin încredințare în legământ și a început derularea unei vieți cu suficiente obstacole și împliniri: viața de slujire.

Printre altele direcția de slujire: cum ar fi: colportaj, slujba biblică în cămin, Seară de Sabat și servicii în viața militară, a început și slujirea în Penitențiarul

CĂLĂUZIREA DIN EXTERIOR ȘI CĂLĂUZIREA DIN INTERIOR

CĂLĂUZIREA VIZIBILĂ ȘI CĂLĂUZIREA INVIZIBILĂ

Comparând cele două ieșiri din robie ale poporului Israel, exodul din Egipt și, respectiv, ieșirea din Babilon, diferențele sunt evidente. Prima este impresionantă, spectaculoasă prin mulțimea minunilor săvârșite de Dumnezeu pentru a-și elibera poporul din casa robiei. Cea de a doua nu este însoțită de niciuna din acele minuni vizibile. Lipsesc plăgile care au lovit Egiptul, sau o minune similară cu trecerea miraculoasă prin Marea Roșie, stâlpul de nor și stâlpul de foc, mana cerească etc. Dar care să fie motivul? Nu ar fi fost utilă repetarea miracolelor Exodului cel puțin la aceeași scară, atât pentru poporul Israel, cât și pentru popoarele păgâne, primilor să le întărească încrederea că ei sunt poporul lui Dumnezeu, iar păgânilor să le dovedească cine este adevăratul Dumnezeu?

Dar o analiză mai profundă ne va convinge că situația este identică cu ceea ce s-a întâmplat mai târziu în problema deosebirii dintre slava Templului lui Solomon și modestia templului reconstruit de Zorobabel. Ni se spune că bătrânii, care cunoscuseră măreția Templului zidit de regele Solomon și trăiau pe viu reconstruirea unui templu mult mai modest, au început să plângă de durere. Totuși profetul Hagai i-a mângâiat, dându-le asigurarea că slava celei de a doua case va întrece slava casei anterioare:

„Dar mulți din preoți și leviți, și din capii de familie mai în vârstă, care văzuseră casa dintâi, plângeau tare când se puneau sub ochii lor temeliile casei acesteia” (Ezra 3:12).

„Cine a mai rămas între voi din cei ce au văzut Casa aceasta în slava ei dintâi? Și cum o vedeți acum? Așa cum este, nu pare ea ca o nimica în ochii voștri?” (Hagai 2:3).

„Slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi», zice Domnul oștirilor, «și în locul acesta voi da pacea», zice Domnul oștirilor” (Hagai 2:9).

Depășirea slavei nu a constat din elementele care „izbesc privirea” omului – dimensiuni, aur, lemn de cedru –, ci din faptul că această a doua Casă a fost vizitată în câteva rânduri de Isus Hristos!

De aceea, diferența dintre cele două exoduri trebuie privită din perspectiva evaluării Bibliei și atunci vom înțelege că între cele două exoduri este o diferență calitativă din punct de vedere spiritual și pedagogic, evident, în favoarea evenimentului ieșirii din Babilon.

Modul de călăuzire al poporului Israel la ieșirea din Egipt este calificat de Biblie drept „luare de mână”:

„Iată, vin zile», zice Domnul, «când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor în ziua când i-am apucat de mână să-i scot din țara Egiptului...»” (Ieremia 31:31,32).

Această formă de conducere subînțelege statutul de copil al poporului Israel (lipsa maturității

spirituale), ceea ce impune o călăuzire din exterior. Copiii trebuie luați de mână.

Forma de călăuzire superioară acestora este prezentată apoi în cele ce urmează astfel:

„Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea», zice Domnul: «Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor, și Eu voi fi Dumnezeuul lor, iar ei vor fi poporul Meu» (Jeremia 31:33).

Această formă de călăuzire este din interior și subînțelege dobândirea unei maturități spirituale.

La ieșirea din Egipt, Israel era la vârsta copilăriei spirituale. Tocmai de aceea, pentru educarea poporului, Dumnezeu a folosit o întreagă gamă de elemente vizuale intuitive, cum ar fi de pildă „măsuța de nisip” a serviciului ceremonial. Legea lui Dumnezeu, Decalogul, era în chivotul din Sanctuar, era pusă la ușori, era purtată pe frunte, ceea ce arată că acel cod moral era încă în afara lor. Dar la finalul călătoriei, la trecerea Iordanului, călăuzirea poporului a fost preluată de chivot, o măsură educațională care să facă trecerea de la călăuzirea vizibilă exterioară spre cea interioară invizibilă: o ilustrare a călăuzirii pe bază de principii, de norme morale.

Superioritatea calitativă a ieșirii din Babilon este evidențiată tocmai de aceste aspecte menționate mai sus, la care se adaugă și altele.

Exodul a fost determinat preponderent de factori exteriori, condițiile insuportabile impuse poporului Israel de egipteni – dorul după libertate socială și politică, Egiptul, care devenise un „cup-tor de foc”, și atracția Canaanului, „o țară unde curge lapte și miere”. Această motivație care vine din afara omului este definită ca fiind o motivație extrinsecă.

Motivele ieșirii din Babilon sunt, în schimb, preponderent spirituale. Părăsesc Babilonul cei care sunt călăuziți din interior. Ei părăsesc un Babilon prosper, unde le mergea bine, și pleacă spre o țară și un Templu aflate în ruină. Motivația lor era spirituală, și nu materialistă: plecau să reconstruiască Templul și să restabilească serviciile sale. Motivația care vine din interior se numește motivație intrinsecă.

„Capii de familie din Iuda și Beniamin, preoții și leviții, și anume toți aceia al căror duh l-a trezit Dumnezeu, s-au sculat să meargă să zidească la Ierusalim Casa Domnului” (Ezra 1:5).

Ezra ne oferă câteva date cu privire la natura pregătirii pe care au întreprins-o pentru călătoria din Babilon la Ierusalim, o călătorie lungă și plină de pericole. Pregătirea este preponderent sufletească, pentru a-și asigura călăuzirea și ocro-

tirea lui Dumnezeu, și chiar menționează refuzul ofertei generoase a împăratului de a beneficia de o escortă militară.

„Acolo, la râul Ahava, am vestit un post de smerire înaintea Dumnezeului nostru, ca să cerem de la El o călătorie fericită pentru noi, pentru copiii noștri și pentru tot ce era al nostru. Mi-era rușine să cer împăratului o oaste de însoțire și călăreți ca să ne ocrotească împotriva vrăjmașului pe drum, căci spusese împăratului: «Mâna Dumnezeului nostru este, spre binele lor, peste toți cei ce-L caută, dar puterea și mânia Lui sunt peste toți cei ce-L părăsesc.» Pentru aceasta am postit și am chemat pe Dumnezeul nostru. Și El ne-a ascultat” (Ezra 8:21-23).

„Am plecat de la râul Ahava, ca să ne ducem la Ierusalim, în a douăsprezecea zi a lunii întâi. Mâna Dumnezeului nostru a fost peste noi și ne-a păzit de loviturile vrăjmașului și de orice piedică pe drum” (Ezra 8:31-32).

Iată frumusețea și măreția ieșirii din Babilon, frumusețea și măreția călăuzirii interioare!

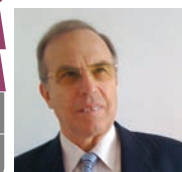
Conform cu Deuteronomul 8:2, călăuzirea lui Dumnezeu a avut un obiectiv educativ: smerirea și testarea inimii, condiții fundamentale pentru ca materialul uman să se lase modelat, format. De aceea călătoria a durat 40 de ani, deși distanța dintre Egipt și Canaan este doar de o sută de kilometri.

Cei care au ieșit din Babilon au pornit cu lecția învățată. Ei au pornit cu o pregătire sufletească de smerire prin post și rugăciune. Iar călătoria lor a durat doar patru luni, deși distanța parcursă a fost de 1 448 km. A fost o călătorie fericită, fără incidente, fără pierderi, fără amaleciți, fără șerpi înfocați etc. „Am ajuns la Ierusalim și ne-am odihnit acolo trei zile.” Ambele exoduri poartă semnătura lui Dumnezeu:

„Adu-ți aminte că și tu ai fost rob în țara Egiptului, și Domnul, Dumnezeul tău, te-a scos din ea cu mână tare și cu braț întins” (Deuteronomul 5:15).

„Mâna Dumnezeului nostru a fost peste noi și ne-a păzit de loviturile vrăjmașului și de orice piedică pe drum” (Ezra 8:31). ■

**SEMNĂTURĂ
DIVINĂ
EMILIAN
NICULESCU**

LA IEȘIREA DIN EGIPT, ISRAEL ERA LA VÂRSTA COPILĂRIEI SPIRITUALE. TOCMAI DE ACEEA, PENTRU EDUCAREA POPORULUI, DUMNEZEUL A FOLOSIT O ÎNTREAGĂ GAMĂ DE ELEMENTE VIZUALE INTUITIVE. DAR LA FINALUL CĂLĂTORIEI, CĂLĂUZIREA POPORULUI A FOST PRELUATĂ DE CHIVOT, O MĂSURĂ EDUCAȚIONALĂ CARE SĂ FACĂ TRECEREA DE LA CĂLĂUZIREA EXTERIOARĂ SPRE CEA INTERIOARĂ: O ILUSTRARE A CĂLĂUZIRII PE BAZĂ DE PRINCIPII, DE NORME MORALE.

Emilian Niculescu, pastor pensionar

UN MONUMENT PRINTRE VAIURI

**JERTFA
DEPLINĂ
CIPRIAN
ȘANDRU**

**ISUS ALEGE SĂ
O ÎNALȚE PE VĂ-
DUVĂ CA PE UN
MONUMENT VIU,
PRIN CARE SĂ NE
TRANSMITĂ ESENȚA
ISPRĂVNICIEI:
PUȚINUL PE CARE
EȘTI DISPUS SĂ-L
OFERI ESTE MULT
DACĂ E TOT CE AI.**

La sediul central al Bisericii Adventiste din România se perindă din când în când grupuri de vizitatori curioși. După un tur complet alături de ghid, apare aproape inevitabil o solicitare ce sună cam așa: „Vă mulțumim pentru efort, dar scaunul președintelui ni-l puteți arăta?”

O legendă urbană care circulă printre frați spune că acel scaun ar fi un monument foarte special, ce reușește să surprindă la nivel absolut forța noastră, a adventiștilor.

În vremea Mântuitorului, evreii din diaspora străbăteau mii de kilometri pentru a vedea niște ciorchini de struguri din aur masiv, afișați ostentativ pe fațada principală a Templului. La întoarcere, cu mândrie în glas, le descriau vecinilor imaginea surprinsă, scoțându-și în evidență propria contribuție.

Isus Se afla în curtea Templului și, pe lângă muștrările adresate cărturarilor și fariseilor fățarnici (vai de voi, povățuitori orbi), desfășoară o activitate mai puțin obișnuită pentru un mare învățător: urmărește cine și cât dăruiește. Printre cei bogați, care-și aduceau darurile cu mult zgomot, Isus observă o văduvă ce oferă timid doi bănuți (această sumă reprezenta a 128-a parte dintr-un dinar, echivalent cu 6 minute dintr-o zi de muncă). Nimic neobișnuit, până când intervine logica matematică a lui Isus: 1. darul bogaților nu reprezenta ce ar fi putut ei să dea, ci doar ce erau dispuși să dea; 2. văduva a dat tot, cu credința că Dumnezeu Se va îngriji de ea; 3. văduva săracă a dat mai mult decât bogații.

Viața i-a rezervat circumstanțe angoasante. Era o bătrânică simpatică, scundă, ușor adusă de spate, cu o încredere molipsitoare în Dumnezeu. Toată agoniseala de o viață a oferit-o unei nepoate. Îmbrățișează religia adventistă și, atunci, cea în care își pusese speranțele o izgonește din propria locuință, lăsând-o fără adăpost și fără o

bucată de pâine. Trăia din mila fraților, dar mereu cu mulțumirea pe buze. Din ce primea a adunat bănuț lângă bănuț, din economii rezultând o sumă modică. Într-un Sabat a intrat sfioasă în camera comitetului, cu o năframă legată bine la cele patru colțuri. A dăruit tot ce avea. Tanti Ileana Sfichi a fost binecuvântată cu un final de viață pentru care nu contenea să-I fie recunoscătoare Cerului.

În cimitirul Bisericii Adventiste erau două morminte fără monumente funerare, iar frații au hotărât să rezolve problema. Discuțiile se îndreptau spre următoarea decizie: „Fratele Ionică, un om altruist și de bună-credință, care dăruise o sumă consistentă, merită un monument de granit masiv, iar sora, poate ceva mai simplu, mai modest, o piatră de râu inscripționată.”

Din ce și cum va fi monumentul ei funerar nu știm, dar un lucru este cert: ceea ce a făcut această soră se ridică asemenea unui monument de frumos printre vaiurile lumii.

„Ea a făcut tot ce a putut și fapta ei avea să rămână un monument ridicat pentru a-i păstra amintirea de-a lungul veacurilor. Inima ei s-a oferit împreună cu darul; aprecierea lui nu s-a făcut după valoarea bănuților, ci după iubirea față de Dumnezeu și interesul pentru lucrarea Lui.” Ellen White – *Viața lui Isus*, p. 526

Oamenii caută monumente după care să-și ghideze activitatea religioasă. Care sunt monumentele noastre de dăruire jertfitoare? Printre inechități și religiozitate neautentică, Mântuitorul o remarcă pe biata văduvă, care oferă tot. Noi poate că i-am fi apreciat generozitatea prin vorbe, dar i-am fi atras atenția că Dumnezeu ne-a dat și înțelepciune. Cum să oferi tot?!

Isus alege să o înalțe ca pe un monument viu, prin care să ne transmită esența isprăvniciei: puținul pe care ești dispus să-l oferi este mult dacă e tot ce ai. ■

Ciprian Șandru – Departamentul Isprăvnicie, Uniunea Română

NE ÎNDEAMNĂ HRISTOS SĂ FOLOSIM BOGĂȚIILE OBTINUTE PE NEDREPT?

Parabola administratorului necredincios, care micșorează povara datornicilor stăpânului său provocându-i acestuia pierderi, se încheie neașteptat, prin aprecierea stăpânului față de ispravnicul necredincios și cu îndemnul Mântuitorului din versetul 9. Îndeamnă aici Hristos la necinste și nedreptate? Oamenii cu autoritate ar trebui să citească acest pasaj biblic și să-și laude angajații când sunt nedrepți, când fură din stocul lor și dau altora... pentru că așa zice Isus?

Ce spune textul

În explicarea versetului, să nu uităm că pasajul este o parabolă. Aici contează lecția, nu detaliile. Întrebarea pasajului este: De ce a fost laudat administratorul necinstit, în ciuda calificării clar exprimate: ispravnic necredincios? Ce a găsit Isus bun în lauda pe care stăpânul i-o aduce necredinciosului? Omul bogat nu a trecut cu vederea necinstea ispravnicului său: l-a concediat. Dar iscusința cu care acest pungaș a folosit ce nu e al lui, pentru a-și face prieteni, era atât de vrednică de scopuri mai nobile, încât omul bogat nu s-a putut abține să nu admire iscusința și sânguința ispravnicului său.

Versetul 9 vorbește despre bogății nedrepte și despre moarte. Expresia „când veți muri” este tradusă mai corect din greacă în multe alte versiuni biblice astfel: „Și eu vă spun: faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte, pentru ca, atunci când ele vor înceta să mai fie, aceștia să vă primească în corturile veșnice” (NTR).

Expresia „când veți muri” nu este în intenția lui Luca și nu se potrivește contextului acestui pasaj. Scripturile nu învață că oamenii sunt primiți în „locuințele veșnice” la moarte, ci la revenirea Domnului (vezi Ioan 14:3); sensul expresiei este când bogățiile nu vor mai fi. Perspectiva conducerii, adică încetarea sursei de venit, l-a făcut pe ispravnic să se gândească la viitor. Parabola nu vorbește despre eșecul ispravnicului sau despre moartea lui, ci despre metoda lui de a rezolva

problema pierderii venitului personal și deci a securizării propriului viitor.

Înțelegem și mai bine acest lucru citind versetul 11: „Deci, dacă n-ați fost credincioși în bogățiile nedrepte, cine vă va încredința adevăratele bogății?” Înțelegem de aici că bogățiile nedrepte din versetul 9 nu sunt cele obținute în mod necinstit, ci fiind în opoziție cu adevăratele bogății, înseamnă că acestea sunt pseudobogății, sau bogății neautentice, neveritabile, false, adică trecătoare. Care sunt adevăratele bogății? Sunt bogățiile veșnice ale Împărăției cerului, viața trăită aici în spiritul cerului, care ne conduce spre Împărăția divină.

De aceea spune Mântuitorul: „Căci fiii veacului acestuia, față de semenii lor, sunt mai înțelepți decât fiii luminii” (versetul 8 u.p.), pentru că ei folosesc lucrurile lumii acesteia, care oricum trec, pentru semenii lor, pentru a dezvolta prietenii cu ei, pentru a-și asigura viitorul pământesc.

Îndemnul: „Faceți-vă prieteni” nu lasă să se înțeleagă că cerul urmează să fie cumpărat. Noi suntem ispravnici ai posesiunilor materiale trecătoare ca să putem învăța principiile isprăvniceiei credincioase. Noi trebuie să folosim lucrurile materiale încredințate nouă pentru a promova interesele Părintelui nostru ceresc, folosindu-le pentru nevoile semenilor noștri și pentru progresul Evangheliei.

Concluzia

Așadar, apelul din această parabolă provocatoare este simplu și clar în cele din urmă: folosiți bogățiile trecătoare ale lumii acesteia în favoarea semenilor, pentru a le câștiga prietenia, pentru a-i sluji; astfel vă securizați viitorul, și anume viața veșnică în Împărăția lui Dumnezeu. ■

**COMORI
DĂINUITOARE
GABRIEL
IȘVAN**

„ȘI EU VĂ ZIC: FA-
CEȚI-VĂ PRIETENI
CU AJUTORUL
BOGĂȚIILOR NE-
DREPTE, PENTRU
CA, ATUNCI CÂND
VEȚI MURI, SĂ VĂ
PRIMEASCĂ ÎN COR-
TURILE VEȘNICE.”
(LUCA 16:9)

Gabriel Ișvan, secretar executiv și director comunicare,
Conferința Muntenia

ÎNTÂMPLĂRI PASTORALE

Juan Enoc Rodriguez Lizondro

„M-AM NĂSCUT ÎNTR-UN CĂMIN ADVENTIST, TĂTĂL MEU ESTE PASTOR, MAMA ÎMI CITEA ZILNIC DIN BIBLIE, DIMINEAȚA ȘI SEARA PARTICIPAM LA ALTARUL FAMILIEI, FRECVENȚEZ BISERICA ADVENTISTĂ. DESIGUR, CRED ÎN DUMNEZEU, DAR NU ÎNȚELEG DE CE EL, ÎNTR-UN MOMENT CA ACESTA, CÂND AVEAM CEA MAI MARE NEVOIE DE EL, M-A ABANDONAT.”

Era într-o duminică și ne bucuram de părtășia cu mirii pe care abia îi cununasem, erau prezenți invitații și ne bucuram de ospățul pregătit pentru acea ocazie. Atmosfera era destinsă, așa cum trebuie să fie când un tânăr și o tânără își unesc destinele înaintea lui Dumnezeu și înaintea martorilor văzuți și nevăzuți.

Dar am primit un apel telefonic din cealaltă parte a Atlanticului, din Panama, care m-a pus pe gânduri. „Alo? Bună ziua! Dumneavoastră sunteți pastorul Moliner?” „Da, eu sunt”, am răspuns. „Știți, eu sunt mama doctorului Juan Enoc Rodriguez Lizondro. Fiul meu a plecat în Spania pentru un curs de trei luni, primind o bursă din partea Institutului Carlos III. Dar, ajuns la aeroportul Madrid-Barajas, a fost arestat și acuzat de trafic de droguri. Pastore, eu îmi cunosc bine băiatul, nu este adevărat, este acuzat pe nedrept. Vă rog să-l vizitați, căci este distrus. Mi s-a spus că va fi mutat la închisoarea Soto del Real din Madrid.”

Imediat am început demersurile pentru a obține aprobările necesare vizitării doctorului Juan Enoc, acum arestat. După multe cereri și audiențe, am primit mult dorita aprobare și am mers să-l vizitez, ducându-i printre altele mănuși, o căciulă și haine groase, pentru că se apropia sezonul rece în Madrid și poliția îi confiscase toate hainele, bănuind că dizolvase cocaina și o impregnase în hainele pe care le adusese cu el în bagaje. Cei care procedează așa, ajunși la destinație, repetă procesul în mod invers, pun hainele în apă și apoi cristalizează cocaina din apa rămasă. Este – spun specialiștii – o metodă aproape sigură, doar că hainele au miros de cocaină, lucru care atrage atenția polițiștilor. Doctorul Juan Enoc venise cu 19 kg de haine, în total 108 piese de îmbrăcăminte, toate împachetate cu grijă și puse în pungi ermetice.

Când l-am văzut pe tânărul medic prima dată, era foarte speriat, trist și supărat. Ne aflam în locul unde se poate vorbi cu cei arestați, despărțit de un geam și folosind fiecare câte un telefon sau interfonul. Atunci când polițiștii l-au adus pe Juan Enoc, el s-a așezat pe un scaun și m-a în-

trebat: „Sunteți pastorul Moliner?” La răspunsul meu afirmativ, a explodat: „Spune-mi, de ce îmi face Dumnezeu una ca asta? Nu am făcut niciodată trafic de droguri. Sunt născut într-o familie de creștini adventiști, am învățat la colegiul adventist de la ciclul primar până la cel universitar și acum sunt medic. Nu înțeleg de ce trebuie să stau aici și să plătesc pentru un delict pe care nu l-am comis.” El socotea că vinovat era Dumnezeu.

După ce l-am ascultat cu atenție și răbdare i-am spus: „Ascultă, Juan, pot să-ți pun două întrebări?” „Te ascult, pastore”, a răspuns. „Prima întrebare: Tu crezi în Dumnezeu?” M-a privit ca blocat, nervos, iritat de întrebarea mea, cu ochii ca de sticlă, disperat și mi-a răspuns: „M-am născut într-un cămin adventist, tatăl meu este pastor, mama îmi citea zilnic din Biblie, dimineața și seara participam la altarul familiei, am învățat numai la școli adventiste, frecventez regulat biserica adventistă. Cum poți să-mi pui această întrebare? Desigur, cred în Dumnezeu, dar nu înțeleg de ce El, într-un moment ca acesta, când aveam cea mai mare nevoie de El, m-a abandonat.” „Înțeleg cum te simți, dar trebuie să-ți pun și a doua întrebare.” Și privindu-l fix în ochi, l-am întrebat: „Ai făcut trafic de droguri?” M-a privit acuzator, de parcă ar fi vrut să-mi reproșeze că nu am înțeles nimic din ceea ce îmi spusese înainte și a continuat: „Pastore, până la această întâmplare am slujit aproapei mele prin seminare de renunțare la fumat, am îngrijit de cei în nevoie, de cei bolnavi, dar niciodată nu am folosit și nici nu am făcut trafic de droguri.”

Mărturisesc că, ascultându-l și privindu-l în ochi, am fost deplin convins ca Juan Enoc spunea adevărul. Așa că am continuat și i-am spus: „Cunoști Biblia, nu-i așa? Spune-mi, îți reamintești de istoria lui Iosif?” La care a replicat imediat, de parcă îl lovisem cu ceva în cap: „Ce vrei să spui cu asta? Că voi sta zece ani în închisoare pentru o faptă pe care nu am comis-o, cum s-a întâmplat cu Iosif?” Atunci i-am amintit textul din Isaia 55:8: „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul.”

„Singurul lucru pe care eu îl știu este că Domnul are un plan cu tine, are o misiune pentru tine. Aici, în închisoare, este o persoană care Îl caută pe Dumnezeu și care strigă că vrea să cunoască Evanghelia, vestea cea bună. Sunt sigur că Dumnezeu te-a ales pe tine pentru această lucrare. Așa sunt căile lui Dumnezeu, nu știi unde merg, nici pe cine alege, dar ce este sigur este că El te-a ales pe tine ca să întâlnești acea persoană. Când îl vei întâlni și vei îndeplini lucrarea la care ai fost chemat, vei ieși din închisoare.”

Juan Enoc a rămas pe gânduri, frământat de cele ce i-am spus. Mi-a mulțumit pentru haine, pentru Biblie, lecțiune și devoțional și ne-am despărțit. În fiecare duminică aveam întâlnire cu Juan Enoc. Ne vedeam, despărțiți de acel geam, și îmi spunea: „Pastore, încă nu am întâlnit persoana căreia trebuie să-i vestesc Evanghelia.” „Răbdare, cu siguranță că va veni.” Răbdare, dar numai în pielea lui să nu fi fost!

După două luni lungi, doctorul Juan Enoc l-a întâlnit în închisoare pe Henry, un traficant de droguri din Columbia. A început să-i vorbească din Biblie despre Domnul Hristos, despre sacrificiul făcut pentru mântuirea noastră și despre planul de mântuire. Și într-o duminică, la vizita obișnuită, mi-a spus cu ochii sclipind de bucurie: „Pastore, am găsit persoana trimisă de Dumnezeu pentru a-i vesti Evanghelia.” Era fericit, schimbat, un alt om. Din acea duminică îl vizitam ca de obicei pe Juan Enoc, dar și pe Henry.

Juan Enoc fusese arestat pe 18 septembrie 2010 și după șase luni, pe la jumătatea lui martie 2011, m-a sunat să-mi spună: „Pastore, poliția nu a găsit nimic cu care să mă acuze. Plec acasă, sunt liber și fericit!”

Imediat m-am dus să-l iau de la închisoarea unde stătuse timp de șase luni, l-am adus la mine acasă, am mâncat împreună cu el și cu soția mea, Rosa, apoi l-am condus la aeroport și ne-am despărțit.

Astăzi, doctorul Juan Enoc Rodriguez Lizondro este un om fericit și împlinit, lucrează într-un spital din Panama, este căsătorit și are o fetiță, fe-

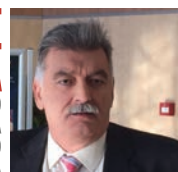
ricit că a putut duce vestea cea bună a Evangheliei acolo unde Dumnezeu l-a trimis.

Henry, care a cunoscut Evanghelia prin doctorul Juan Enoc într-o perioadă critică din viața sa, este o persoană transformată complet prin puterea harului lui Dumnezeu. Copiii lui învață la un colegiu adventist, iar el și soția lui sunt fericiți că l-au cunoscut pe Isus, care le-a schimbat viața. Căile Domnului sunt necunoscute, noi putem avea planurile și gândurile noastre, dar El le are pe ale Lui și le împlinește cu noi și prin noi. Deci ține cont că Dumnezeu ne spune: „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele” (Isaia 55:8).

Am văzut în întâmplarea cu doctorul Juan Enoc Rodriguez cum l-a cunoscut în închisoare pe Henry, un traficant de droguri căruia i-a vorbit despre Dumnezeu și care a hotărât să-și schimbe viața. Voi povesti câteva amănunte despre Henry. Aflat în închisoare, era hotărât să se sinucidă, așa că într-o zi a coborât în sala unde se adunau deținuții, ca să-și salute prietenii înainte de a-și lua viața. Juan Enoc, care nu se despărțea de Biblia lui, ieșise pentru un moment, dar lăsase Biblia deschisă pe masă. Henry a văzut Biblia și, când Juan Enoc s-a întors, i-a cerut să-i spună mai multe despre Dumnezeu.

Henry a rămas mai departe în închisoare după eliberarea doctorului Juan Enoc, dar

**MISIUNE
SURPRIZA
JAVIER
MOLINER**

**„CĂCI GÂNDURILE MELE NU
SUNT GÂNDURILE
VOASTRE, ȘI CĂILE
VOASTRE NU SUNT
CĂILE MELE», ZICE
DOMNUL.”
(ISAIA 55:8)**

A AJUNS ÎN COLUMBIA CU O GEANTĂ CU HAINE ȘI CU ALTA CU CĂRȚI. SOȚIA LUI FRECVENTA O BISERICĂ EVANGHELICĂ, AȘA CĂ A LUAT LEGĂTURA CU PASTORUL EI, I-A ARĂTAT CĂRȚILE ȘI ACESTA LE FOLOSEȘTE PREZENTÂND PRINCIPIILE ADVENTISTE ÎN BISERICA EVANGHELICĂ. DUMNEZEU ARE CĂILE LUI PENTRU A SE FACE CUNOSCUȚ.

după executarea pedepsei a fost pus în libertate și luat acasă de către un membru al Bisericii Adventiste, care lucra cu deținuții. Într-o zi s-a hotărât să plece în țara lui, Columbia, așa că se afla în mașina fratelui nostru, în drum spre aeroport, când telefonul lui Henry a sunat. Era cineva din lumea interlopă, care, știind că Henry era un excelent specialist în chimie, deci și în prepararea drogurilor, i-a făcut o ofertă de a lucra pentru el timp de o săptămână, pentru care urma să primească 300 000 de euro. Henry a refuzat politicos, oferta a crescut la 360 000 de euro, dar Henry a spus următoarele cuvinte: „Prefer să plec acasă cu 50 de euro pe care îi am în buzunar decât să mă mai întorc la vechea mea viață.”

A ajuns în Columbia cu o geantă cu hainele lui și cu o alta cu cărți. Soția lui frecventa o biserică evanghelică, așa că a luat legătura cu pastorul evanghelic, i-a arătat cărțile și acesta le-a luat și le folosește prezentând principiile Bisericii Adventiste în biserica evanghelică, incluzând Sabatul, alimentația, tema sanctuarului etc. Dumnezeu are căile Lui, neștiute și nebănuite de oameni, pentru a Se face cunoscut.

Epilog (din partea traducătorului)

Juan Enoc Rodriguez Lizondro a „sărbătorit” împlinirea a 35 de ani în închisoarea Navalcarnero, din Madrid. După punerea lui în libertate, ziarul *EL PAIS* a publicat un interviu în data de 5 septembrie 2011, din care am selectat pentru ci-

titorii *Curierului Adventist* câteva rânduri. „Când i-a fost controlat bagajul, polițistul de la vama aeroportului i-a spus ca hainele lui au un miros ciudat, la care Juan Enoc a răspuns: «Nu știu. Eu locuiesc cu bunica. Ea îmi calcă hainele cu amidon și apoi le pune în sertare cu pastile de camfor (naftalină) pentru a alunga moliile; poate că asta este cauza mirosului ciudat.» Agentul a luat o haină și a pulverizat pe ea cu un spray. Imediat s-a colorat în albastru. La fel s-a întâmplat și cu celelalte 107 haine, s-au colorat ca și când ar fi fost impregnate cu cocaină... Procurorul cazului a solicitat arestarea lui Juan Enoc și judecătorul a aprobat cererea pentru că a considerat că proba cu spray-ul nu putea să greșească în același timp în toate cele 108 probe ale hainelor. Neșansa unui rezultat fals pozitiv și întârzierea efectuării celui de-al doilea și definitiv examen l-au ținut pe doctorul Juan Enoc 175 de zile în închisoare.”

În timpul cât a fost închis, părinții lui Juan Enoc au vrut să-l viziteze, dar acesta le-a interzis, „ca nu cumva și hainele lor să iasă pozitiv la examenul de la vamă și să sfârșească la fel ca mine”. Întrebat dacă va mai veni la studii în Spania, doctorul Juan Enoc a răspuns: „Dacă voi mai primi o bursă din partea Institutului de Sănătate Carlos III, voi veni, dar bunica nu va mai folosi amidon și nici naftalină!” ■

Javier Moliner, pastor pensionar, Spania

URGENTAREA ADVENTULUI / PARUSÍEI

Suntem la ultimul articol al seriei începute în ianuarie 2020, pe tema timpului revenirii Domnului.¹ Am arătat că teologia timpului condiționat a fost promovată de Ellen White și de unii teologi adventiști și că această idee este reprezentată și de teologi neadventiști, apoi am adus dovezi biblice că atât Domnul Hristos, cât și apostolii au avut această înțelegere. Este momentul să vorbim despre condițiile grăbirii timpului.

Condițiile urgentării adventului

Evenimentul revenirii lui Isus nu depinde de om. Chiar dacă nu ar mai fi nimeni în viață care să-L aștepte, El ar veni pentru milioanele de credincioși ai Lui din trecut, care acum zac în țărână, nerăsplătiți și nerăzbunați. De asemenea, ar veni pentru a-i chema la judecată, din palate, din colibe și din morminte, pe toți aceia care trebuie să afle ce au pierdut prin neascultare și să-și ia pedeapsa meritată. Nu avem nicio îndoială că Isus va reveni. De asemenea, profețiile apocaliptice și alte semnale de avertizare presărate prin Scripturi ne arată că acest eveniment va fi neașteptat de cei mai mulți și va avea loc în curând.

Dar în ce privește timpul mai exact al acestui eveniment, am arătat din tot Noul Testament că este condiționat: poate fi grăbit, poate fi întârziat. Dar ce anume ar grăbi venirea zilei Domnului? Răspunsul la această întrebare este mai complex, deoarece există factori externi, cum ar fi profețiile încă neîmplinite ale Apocalipsei (vezi capitolele 13 și 18), și factori interni, cum ar fi pregătirea bisericii. Dar și mai important este să înțelegem că există o intercondiționare a acestor factori și numai Dumnezeu poate prevedea și controla exact jocul evenimentelor.

Biblia ne arată că, în principiu, factorul care accelerează timpul venirii Domnului este încheierea lucrării lui Dumnezeu în lume, în inimă și în biserică:

„Această Evanghelie a Împărăției va fi predicată în toată lumea, spre mărturia tuturor popoarelor [păgâne]; și atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14).

„Deci, fiindcă toate aceste [elemente ale naturii] se vor dezintegra, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, în dovezi de trăire sfântă și de temere de Dumnezeu, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerul arzând se va dezintegra și elementele lumii se vor topi, mistuite de foc? Noi însă, după făgăduința Lui, așteptăm un cer nou și un pământ nou, în care va locui viața dreaptă” (2 Petru 3:11-13).

Mai există în lumea aceasta un popor de ucenici ai lui Isus și ai apostolilor, care se preocupă nu doar de asigurarea mântuirii personale imediate și definitive, ci de cea trăire dreaptă și sfântă, în temere de Dumnezeu? Mai există inimi preocupate de a duce întregii lumi Evanghelia „aceasta” a Împărăției? Oare nu s-au demodat aceste griji și nu sunt ele apanajul bigoților și al vocilor stridente?

Când vorbim despre aceste așteptări – ale lui Dumnezeu și ale noastre –, ne putem întreba: Ce șanse sunt să se realizeze vreodată ceea ce nu s-a realizat în două milenii? Care este secretul acestor condiții problematice ale grăbirii sau întârzierii timpului? Cât de mulți credincioși trebuie să fie gata înainte ca timpul să fie împlinit?

După legile fizicii, a grăbi timpul înseamnă a accelera viteza, iar accelerarea depinde de o sursă de energie suficientă. Să fie oare adevărat că și viața bisericii depinde de o energie spirituală, de o Sursă pe care adesea o ignorăm în practică?

Unde au greșit primele două generații

Isus a promis adventul Său în prima generație, la scurt timp după căderea Ierusalimului, ceea ce, evident, nu s-a întâmplat. El condiționase acest eveniment de proclamarea universală a Evangheliei. Am arătat în articolele trecute că, în ciuda unor opinii populare, biserica apostolilor nu a dus Evanghelia în toată lumea, și nici nu era cunoscută pe atunci toată lumea. După Marea Trinitate a lui Isus (Matei 28:19; Faptele 1:8), primul Sinod apostolic, la Ierusalim (Faptele 15) nu a fost pe tema strategiilor misiunii mondiale, ci

**APROAPE
DE CASA
FLORIN
LAIU**

**NU AVEM NICIO
ÎNDOIALĂ CĂ ISUS VA
REVENI. PROFEȚIILE
APOCALIPTICE NE
ARATĂ CĂ ACEST
EVENIMENT VA FI
NEAȘTEPTAT DE CEI
MAI MULȚI ȘI
VA AVEA LOC
ÎN CURÂND.**

**PROVOCAREA
NOASTRĂ ES-
TE ACEEA DE A
PRIVI NU ATÂT
LA REALIZĂRILE
VEACULUI APOS-
TOLILOR, CÂT
LA IDEALUL ȘI
PROMISIUNEA PE
CARE LE-A PUS
ISUS ÎNAINTEA
LOR. VOM LUA CA
EXEMPLU SPIRI-
TUL CAMEREI DE
SUS ȘI AL CINCI-
ZECIMII, SPIRITUL
SACRIFICIULUI
ȘI AL GRIJII PEN-
TRU MÂNTUIREA
SEMENILOR,
ÎNCEPÂND CU CEI
MAI APROPIAȚI.**

pentru a rezolva tensiuni teologice și practice între cei cu deschidere spre misiunea globală și cei preocupați de conservarea disciplinei Torei.

Legende povestite de Eusebiu din Cezareea în secolul al IV-lea menționează pe unde ar fi predicat toți apostolii și cum toți ar fi murit martiri. Au tras la sorți pentru câmpul misionar (!) și s-au împrăștiat: Iacov ar fi predicat în Spania, Toma ar fi ajuns în India, Bartolomeu în Armenia, Matei în Etiopia, iar Andrei ar fi predicat în Scitia Mică și în Grecia. Mare mirare că toți aceștia ar fi realizat o misiune mai întinsă decât a lui Pavel, care cu siguranță a lucrat mai mult decât toți (1 Corinteni 15:10). Lucrarea vieții lui Pavel a cuprins puncte majore dintre Ierusalim și Roma: Siria, Cipru, Creta, Anatolia, Peninsula Balcanică, Malta, Italia. Ceilalți apostoli au făcut misiune printre evrei, în țările Palestinei (Iudeea, Galileea, Samaria etc.) și în diaspora, și nu avem dovezi că ar fi depășit spațiul în care a lucrat Pavel (Galateni 2:9; 1 Petru 1:1).

Generația apostolică a fost cea mai binecuvântată. Ea a fost martoră a misiunii lui Isus și a lucrării Duhului Sfânt prin apostoli. Nicio generație nu a fost mai favorizată decât aceea a iudeo-creștinilor din anii 27-70 d.H. De aceea, printr-o epistolă specială, li s-a dat și avertizarea privitoare la pericolul slăbirii credinței (Evrei 2:2-4; 6:4-9; 10:25-35; 12:1-4, 22-29; 13:7-14).

Avem tendința de a idealiza generația apostolică. Dar dacă suntem realiști, frații aceia nu erau departe de noi în ce privește tendința de a se mulțumi cu părtășia frățească, de a folosi darurile primite (de exemplu, limbile) pentru etalare, în

loc de slujire misionară (1 Corinteni 1:5,7; 14:6,9-23; Efeseni 4:12), de a aștepta venirea Domnului fără a o grăbi. V-ar plăcea să fiți membri în biserica din Corint a lui Pavel? Sau în cea din Roma? Din Ierusalim sau din Galatia? Sau mai degrabă în bisericile din Antiohia și din Filipi?

Faptul că Isus nu a venit în prima generație, așa cum promisese, a produs îndoieli și apostazie în generația următoare, așa cum prevăzuse Petru, sub inspirație (2 Petru 3:1-4). De aceea și a doua generație avea nevoie de încurajarea credinței în apropiata parusie, credință care izvorăște din conștiința

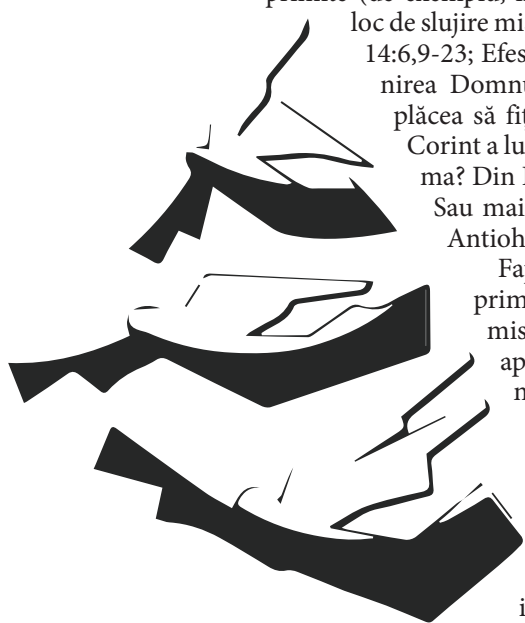
misiunii și din certitudinea că Dumnezeu este dispus întotdeauna să dea darul Lui (Duhul Sfânt), singura sursă de energie spirituală pentru încheierea lucrării Lui (Apocalipsa 22:7,12,20; Matei 28:19-20; Faptele 1:8; 1 Ioan 3:24).

Provocarea noastră este aceea de a privi nu atât la realizările veacului apostolilor, cât la idealul și promisiunea pe care le-a pus Isus înaintea lor. Vom lua ca exemplu spiritul camerei de sus și al Cincizecimii, spiritul sacrificiului și al grijii pentru mântuirea semenilor, începând cu cei mai apropiați, și nu spiritul ultraconservator, ostil, care provoca dezbinare, cu care s-a confruntat apostolul Pavel în relația cu „unii de la Iacov”, care erau „ceva” la Ierusalim, pe vremea aceea.

Unde a greșit „ultima generație”?

Lăsăm la o parte evul întunecat și conflictele dintre Reformă și Contrareformă, și sărim direct la apariția mișcării adventiste. Așa cum am arătat în articolele precedente, revenirea lui Isus putea avea loc la scurt timp după 1844, în aceeași generație, dacă liderii mișcării – Miller și pastorii asociați – ar fi fost dispuși să primească „solia îngerului al treilea” (Apocalipsa 14:9-12) și s-o vestească în puterea Duhului Sfânt.² Cei patru îngeri din Apocalipsa 7 ar fi slobozit furtuna cu mult timp înainte. Evenimentele din Apocalipsa 13 s-ar fi declanșat rapid și, în paralel, pământul ar fi fost luminat de slava Domnului (Apocalipsa 18:1). Lumea era pregătită deja, unii să primească Evanghelia Împărăției, alții s-o respingă. Iar populația globului abia depășise un miliard.

O analiză completă a rătăcirilor noastre nu poate fi făcută. Mai întâi, aceste rătăcirii au caracter personal sau de grup. Este nedrept să fie blamat întregul popor pentru fiecare greșală. Dar există greșeli majore, cu impact general, adânc înrădăcinate în lipsa de maturitate, sau în indispoziția de a urma vocea Duhului. Suntem înclinați să privim la pionierii noștri ca la niște modele absolute. În multe privințe, exemplele lor ne umilesc și ne inspiră. Dar nu este niciun secret că și ei s-au luptat cu animozitățile dintre ei, că au întreținut unele percepții teologice care s-au dovedit greșite, că deși i-au depășit în unele privințe pe teologii timpului lor, în alte privințe s-au dovedit imaturi, că unii dintre ei s-au dovedit a fi stele căzătoare, că o tendință dominantă a fost aceea de a urma exemplul lumii mai degrabă decât exemplul Mântuitorului. Iată câteva cuvinte inspirate, scrise la 20 iunie 1882, după moartea lui James White (1881):

Mi s-a arătat că spiritul lumii produce rapid fermentație în biserică. Voi mergeți pe aceeași cale ca și Israelul din vechime. Voi dovediți aceeași abatere de la sfânta voastră chemare ca popor special al lui Dumnezeu. Aveți părtășie cu lucrările neroditoare ale întinericului (Efeseni 5:10-11). Armonia voastră cu necredincioșii a provocat neplăcerea Domnului. Voi nu cunoașteți lucrurile care v-ar putea da pacea, și ele sunt ascunse repede de ochii voștri (Luca 19:42). Neglijența voastră de a urma lumina vă va așeza într-o poziție mai nefavorabilă decât a iudeilor, asupra cărora Hristos a pronunțat un vai.

Mi s-a arătat că necredința în Mărturia a sporit continuu, pe măsură ce oamenii se întorc de la Dumnezeu în apostazie. Aceasta se întâmplă peste tot în rândurile noastre, în tot câmpul mondial. Dar puțini știu prin ce vor trece comunitățile noastre. Am văzut că în prezent suntem sub îngăduința răbdătoare a lui Dumnezeu, dar nimeni nu poate ști cât timp va continua aceasta. Nimeni nu știe cât de mare este harul care s-a arătat față de noi. Doar puțini sunt devotați lui Dumnezeu cu toată inima. Sunt doar puțini care, asemenea stelelor într-o noapte furtunoasă, strălucesc ici și colo, printre nori.” (*Mărturia pentru comunitate* 5:75-76).

Iubirea de lume este un subiect vast, complex, pentru care însă nu există nicio teză doctorală sau studiu major. Nu este un subiect predilect pentru predicatori. Doar din când în când, glasul strident al unui pseudoreformator mai trage semnalul de alarmă, când observă oarece semne superficiale ale relației noastre romantice cu „spiritul vremii”.

Biserica noastră a avut o ocazie de aur la Minneapolis 1888, pe care a pierdut-o. Dumnezeu a continuat să ne atragă cu Evanghelia veșnică și au fost câștigate victorii importante. Dar după 1900 a urmat un nou val de apostazii răsunătoare, apoi moartea E.G. White și începutul Primului Război Mondial (1914). După epoca ultraconservatoare, au urmat, ca reacție, marile provocări din anii 1980, care au adus un nou val de apostazii vizibile și abandonarea pe scară largă a încrederii în calitatea profetică a E.G. White, precum și a altor doctrine specifice adventiste, în primul rând a doctrinei sanctuarului și a judecății.

Pierderea încrederii în Spiritul Profetiei nu a dus la un studiu mai serios al Scripturii, ci a dus la o relaxare a vieții spirituale, în numele „Evangheliei”, sau în forma liberalismului secular. Adventiști care sunt acum la a cincea sau a șasea generație de credință și-au părăsit credința, deși mulți dintre ei nu au părăsit biserica. În același

timp, misiunea bisericii a continuat pe toate continentele, unde s-au repetat, mai mult sau mai puțin, fenomenele apărute în „patria” adventismului. Biserica a sporit mult, instituțiile ei au crescut, dar nu au crescut în aceeași măsură dăruirea, dedicarea și înțelegerea lucrurilor spirituale. Suntem mai aproape de Casă, dar mai departe de spiritul familiei cerești, de principiul fundamental al unității în dragoste și adevăr.

Până când?

Nu vom continua pe tonul acesta trist. Aici este momentul să ne amintim de acea cheie a grăbirii adventului, despre care a vorbit profetic Ellen White la 22 noiembrie 1892:

„Timpul încercării este chiar asupra noastră, căci Marea strigare a celui de-al treilea înger a început deja (Apocalipsa 14:9) prin descoperirea dreptății lui Hristos, Răscumpărătorul, care iartă păcatele (Apocalipsa 14:12 u.p.). Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple întreg pământul (Apocalipsa 18:1).”³

Așadar, avem aici o cheie a luminării întregii lumi, începând cu comunitățile noastre. După cum apostolii au fost împuterniciți de Duhul Sfânt în urma acceptării jertfei și învierii lui Isus; după cum Pavel a devenit cel mai eficient apostol prin faptul că a înțeles și trăit cel mai de aproape spiritul lui Hristos; după cum primii creștini dintre păgâni primeau Duhul Sfânt cu darurile Lui pentru misiune în urma predicării lui Hristos cel răstignit (Galateni 3:1-5; 1 Corinteni 1:23), în același fel, biserica de astăzi ar putea birui lumea „prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii” (Apocalipsa 12:11). Numai mesajul și energia care au dat bisericii primul avânt vor putea aduce și ultimul efort care să încheie lucrarea lui Dumnezeu în inimă, în biserică și în lume.

Până când? „...până când se va turna Duhul de sus peste noi; atunci pustiul se va preface într-un paradis...” (Isaia 32:15). ■

Florin Lăiu este profesor de Biblie pensionar.

¹ *Advent* este denumirea creștină occidentală (catolică și protestantă) a venirii Domnului, iar *parusía* (cu accent pe i) este denumirea corespunzătoare răsăriteană (ortodoxă).

² E.G. White, *Tragedia veacurilor*, 457.

³ E.G. White, *The Review and Herald*, 22 noiembrie, 1892, 722; *Selected Messages* 1:363; *The SDA Bible Commentary* 7:984; Criza 121.4.

**BISERICA A
SPORIT MULT,
INSTITUȚIILE EI
AU CRESCUT, DAR
NU AU CRESCUT
ÎN ACEEAȘI MĂ-
SURĂ DĂRUIREA,
DEDICAREA ȘI
ÎNȚELEGEREA LU-
CRURILOR SPIRI-
TUALE. SUNTEM
MAI APROAPE
DE CASĂ, DAR
MAI DEPARTE DE
SPIRITUL FA-
MILIEI CEREȘTI,
DE PRINCIPIUL
FUNDAMENTAL
AL UNITĂȚII ÎN
DRAGOSTE ȘI
ADEVĂR.**

EXPERIENȚELE DIN COPILĂRIE INFLUENȚEAZĂ MATURITATEA ADULTULUI

**VINDECARE
EMOTIONALĂ
COSTEL
GOGONEAȚĂ**

**PREOCUPÂNDU-NE
DE CREȘTEREA NOAS-
TRĂ SPIRITUALĂ,
RESURSELE NOAS-
TRE EMOȚIONALE
SE DEBLOCHEAZĂ
ȘI DEVENIM ADULȚI
SĂNĂTOȘI.**

Deși majoritatea adulților sunt de părere că vârsta cronologică îi vindecă de experiențele copilăriei, rănille nevindecate din copilărie ne însoțesc permanent pe parcursul vieții. Mai grav este că fiecare dintre noi avem tendința de a trata *copilul interior*, sau emoțiile noastre, în același mod în care părinții noștri ne-au tratat în copilărie, fără a conștientiza importanța vindecării emoționale.

Copilul interior există în fiecare dintre noi, se comportă și reacționează ca atare, este o instanță psihică plină de energie, de creativitate, reprezintă acea parte din noi care exprimă cele mai profunde nevoi de securitate, încredere, grijă din partea celorlalți, afecțiune și mângâiere. De cealaltă parte, *copilul interior* mai este, în același timp, și acea instanță psihică purtătoare a traumelor emoționale și a tuturor durerilor acumulate în copilărie; aici își au sediul sentimentele de insecuritate, singurătate, teamă, ostilitate, rușine și culpabilitate, sentimente ce pot fi actualizate la vârsta adultă.

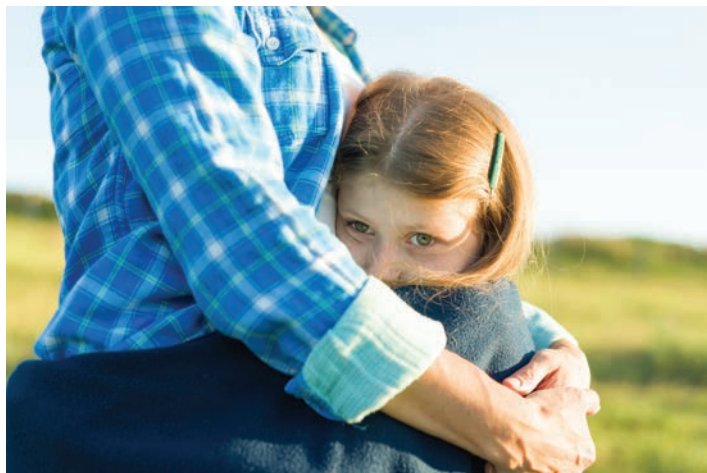
Traumele sau evenimentele neînțelese în copilărie aduc cu sine sentimente de rușine, de neacceptare, de lipsă de încredere de sine, ceea ce

înseamnă că el va simți că trebuie să-și ascundă experiența și emoțiile pentru a supraviețui, pentru a se adapta mediului. De exemplu, dacă ai fost controlat de părinți sau ai fost învățat să crezi că ești iubit și acceptat doar dacă ești *bun* în viziunea lor, atunci înveți cum să-ți ascunzi emoții precum tristețea sau mânia. Dacă ai experimentat respingerea, abandonul sau abuzul, ai învățat să ascunzi durerea, pentru că te temi că ai putea fi rănit sau respins din nou. Dacă ai învățat că trebuie să fii *bun* pentru a câștiga dragostea, poți ajunge cu ușurință în relații de codependență; și dacă ai învățat să ascunzi sau să-ți reprimi durerea, este foarte posibil să preferi să nu construiești relații solide, pentru a te scuti de suferință.

Mai mult, trebuie să vă spun că rănille din copilărie nu se vindecă automat la maturitate. Deși majoritatea adulților sunt de părere că vârsta cronologică îi vindecă de experiențele copilăriei, lucrurile nu stau deloc așa. Rănille emoționale nevindecate din copilărie ne însoțesc permanent pe parcursul vieții. Psihologii afirmă că nucleul emoțional se conturează în perioada copilăriei, iar dacă nu acordăm timp și atenție vindecării noastre emoționale, ajungem să ne ancorăm în experiențe repetitive care reflectă experiențele emoționale din copilărie.

Așadar, noi păstrăm *copilul interior* în suflet, în sentimentele pe care le nutrim și de care suntem motivați. Cu cât ne vom preocupa mai mult de creșterea noastră spirituală, sufletească, cu atât resursele noastre emoționale se deblochează și devenim adulți sănătoși de care umanitatea și Dumnezeu au atât de multă nevoie: „Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil, când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc” (1 Corinteni 13:11); „[...] vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:13). ■

Costel Gogoneață, pastor, capelan al Asociației Studențești AMICUS București, psihoterapeut integrativ în formare

RUGĂCIUNEA DOMNEASCĂ

În imaginea de mai jos veți găsi cuvinte cu litere amestecate, din Rugăciunea „Tatăl nostru”. Puneți în ordine literele, apoi cuvintele, în așa fel încât să puteți citi rugăciunea corect, apoi memorați-o!

„Tatăl nostru care ești în _____ ! _____ - _____ Numele Tău;

vie _____ Ta; facă-se _____ Ta, precum în cer și pe pământ.

_____ noastră cea de toate zilele _____ - _____ nouă astăzi

și ne _____ nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm _____ noștri

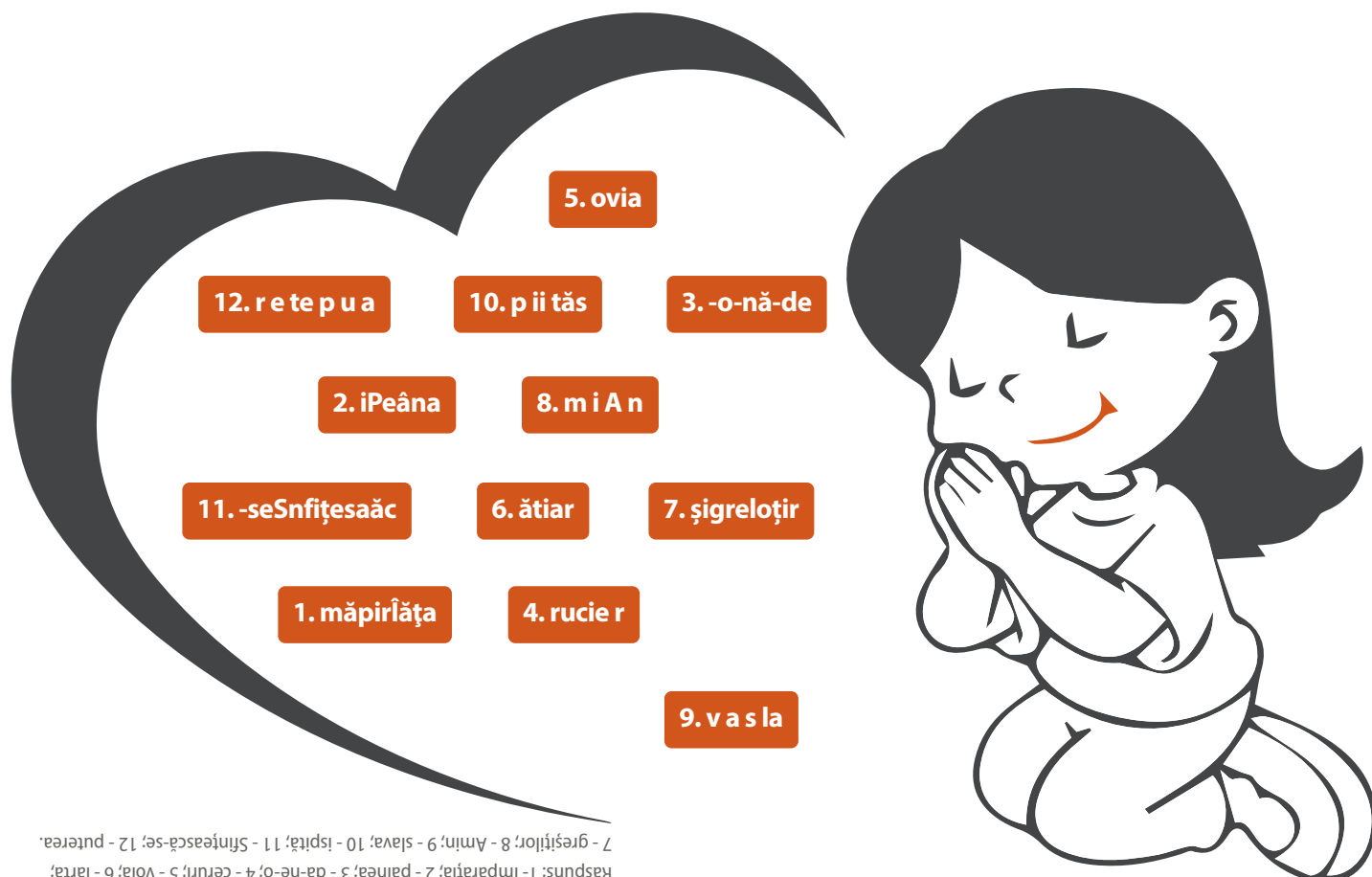
și nu ne duce în _____, ci izbăvește-ne de cel rău.

Căci a Ta este împărăția și _____ și _____ în veci. _____ !” (Matei 6:9-13)

**MIELUSEII
TURMEI
ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu este
director asistent în cadrul
Departamentului Copii,
Uniunea de Conferințe.

Răspuns: 1- Împărăția; 2- păine; 3- da-ne-o; 4- ceruri; 5- voia; 6- iartă; 7- greșeli; 8- Amin; 9- slava; 10- ispită; 11- Sfințească-se; 12- puterea.

ADRA România pe frontul slujirii

3 946 persoane primesc ajutor
în cea de-a 17-a săptămână de implementare
a proiectului ADRA „Sprijin umanitar COVID-19”.

Implică-te și tu!

Cei care doresc să se alăture echipei ADRA România în proiectul „Sprijin umanitar COVID-19” se pot implica prin:

- » voluntariat (vă puteți adresa coordonatorilor de proiecte ADRA la nivel regional);
- » donații materiale (produse de igienă);
- » donații financiare în conturile ADRA (cu precizarea proiectului);
- » donații direct pe site-ul adra.ro/doneaza, prin specificarea proiectului la destinații.